

Giới thiệu Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em

Cô gái trẻ nhận được sự giúp đỡ từ một người đàn ông cô không quen. Dần dần cô mới biết được đó là do ba cô nhờ vả. Câu chuyện xoay quanh quá trình hình thành tình cảm giữa anh và cô khi cô tự mở quán riêng của mình, họ dần nhận ra tình yêu và định mệnh đã dành cho nhau.

Thể loại nhẹ nhàng nhưng không kém phần hấp dẫn sẽ đưa bạn vào với thế giới riêng của truyện. Bạn hãy đọc và thưởng thức nhé! ^^

Giới thiệu qua về nam và nữ chính:

- Nữ chính: 21t, sinh viên đại học A.

Cao 1m64, thân hình có phần nhỏ nhắn, người đẹp.

Cá tính, năng động, nhưng tốt bụng.

Có khuôn mặt xinh đẹp thanh tú nhưng không kém phần dễ thương.

- Nam chính: 27t, tổng giám đốc công ty The best.

Cao 1m82, thân hình săn chắc(không đến nổi 6 múi) nhưng hơi mảnh khảnh.

Lạnh lùng nhưng vẫn đối xử tốt với mọi người đặc biệt là với người anh yêu, bên trong là một trái tim ấm áp.

Khuôn mặt đẹp trai thư sinh.

" Ta chỉ muốn nhắc mọi người về ngoại hình nam chính vì trong truyện ngoại hình nam chính rất dễ bị hiểu lầm. Mọi người nhớ ủng hộ tác giả, truyện đầu tay nên không quá hay. " - T/g.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Sự khởi đầu

Cốc....cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên làm cô gái nhỏ rời mắt khỏi chiếc điện thoại thân yêu. Ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, đã khuya thế này rồi mà ai còn gõ cửa nhỉ? Nghĩ vậy cô ra mở cửa.

- Xin hỏi, cô có phải là Trương Thiên Di? - Một người đàn ông trung niên trong bộ quần áo giao hàng khá cũ với nét mặt hiền hậu hỏi cô.

- Đúng là tôi. - Cô nhanh nhẩu trả lời.

- Đây là thư của cô. Xin lỗi vì đã làm phiền cô lúc này. - Nói rồi ông ta cúi đầu xin phép về.

Cầm trên tay hộp thư màu trắng sữa được gói rất tỉ mỉ. Là thư từ ba ở Mỹ, cô mở ra xem thì có một lá thư và bức ảnh của một người còn trai rất khôi ngô nhưng toát lên vẻ lạnh lùng. Lá thư viết:

"Con gái yêu của ba... Ba gửi con một bức ảnh phiên con có thể tìm giúp ba người trong ảnh không? Nếu được ba cảm ơn con trước. Ba cần tìm người này để nói một chuyện quan trọng nhưng cậu ta đã về Việt mà ba thì có việc bận nên vài ngày sau ba sẽ về. Đến lúc ba về ba sẽ nói chuyện này cho con biết mọi thứ. Người này năm nay 27 tuổi làm ở công ty The best. Mong là sẽ không làm khó con. Yêu con..."

Ba của của con. "

Đọc xong lá thư từ ba cô, cô cầm bức ảnh lên nhìn người trong ảnh: không mấy ấn tượng nói cách khác là không quan tâm.

Cô là người "nước đến chân mới nhảy" nên bây giờ việc quan trọng của cô là ngủ, việc khác mai tính.

*****

7h sáng hôm sau...

Cô dậy sớm vì có việc được giao, may hôm nay trường cho nghỉ vì trời lạnh nên cô được thông thả đi chơi. Nhảy lên chiếc xe đạp màu đen của cô phóng tới công ty The best- một công ty sản xuất mọi mặt hàng trong mọi lĩnh vực, là công ty hùng mạnh nhất Châu Á.

Đứng trước cửa công ty, cô cầm tấm ảnh trong tay mà bình thần đi vào trong thu hút mọi ánh nhìn của mọi người. Có người nói nhỏ:

- Công ty mình cho sinh viên ra vào từ bao giờ vậy?

- Ai biết. - Một người khác đáp

Cô đi về phía cô lễ tân chia tấm ảnh ra hỏi:

- Chị ơi, cho em hỏi. Chị có biết ai đây không ạ?

Cô lễ tân có vẻ không ưa Thiên Di lắm, nhìn vào tấm ảnh với vẻ mặt khinh thường. Vừa mới nhìn vào ảnh cô ta đã sùng sốt ngạc nhiên:

- Cô có quan hệ gì với người này?

- À, tôi chỉ tìm người hộ thôi.

- Đây là tổng giám đốc công ty tôi, cô đã hẹn trước chưa?

"Tổng giám đốc?" cô suy nghĩ một lúc thì nói:

- Xin lỗi tôi không hẹn, có thể cho tôi gặp anh ta không?

- Cô phải hẹn trước mới được gặp. - Cô lễ tân bắt đầu khó chịu.

- Nhưng tôi cần gặp anh ta có chút chuyện phiên cô gọi tổng giám đốc của cô xuống hộ tôi nếu không tôi sẽ tự mình lên gặp anh ta. - Cô nói vẻ cương quyết.

- Cô....- Cô lễ tân tức giận.

Từ thang máy bước ra một người đàn ông lịch lãm trong bộ vest đen với hàn khí tỏa ra từ người làm người khác không khỏi run sợ nhưng với cô thì không. Thấy anh ta ra cả đám nhân viên cúi chào:

- Chào Trần tổng.

- Có chuyện gì mà ầm ĩ vậy? - Anh dùng chất giọng lạnh hơn băng hỏi cô lễ tân.

- À vâng... có cô đây muốn tìm Trần tổng. - Cô lễ tân run sợ.

- Tìm tôi? - Nói xong anh quay ra nhìn cô- một cô gái nhỏ nhắn với mái tóc đen dài ngang lưng mặc bộ quần sinh viên đại học A, trên đầu đội chiếc mũ len trắng như tuyết. Khuôn mặt tanh thoát cùng đôi mắt to tròn đen láy đang nhìn chăm chăm vào anh. Ai mà to gan dám nhìn thẳng mắt anh sao? Anh nhếch mép cười:

- Tiểu thư đây tìm tôi có việc gì?

-Không phải tôi tìm anh mà là ba tôi tìm anh, tôi chỉ tìm hộ ông ấy thôi. - Cô nói và mắt vẫn nhìn thẳng anh.

- Ba cô? - Anh nhíu mày.

Cô không nói gì nữa mà cứ thế kéo anh ra khỏi công ty trong con mắt trầm trồ của mọi người.

- Đây, cô kia... - Anh định nói gì đó thì bị cô ngắt lời.

- Anh... có thể cho tôi xin số điện thoại không?
- À thì ra là cô thích tôi hả? - Anh cười đều.
- Không phải.
- Vậy ba cô tìm tôi có việc gì?
- Ra sân bay thì biết, sao anh hỏi nhiều thế? - Cô gắt nhẹ.
- Cô...- Anh thờ dài ngao ngán.
- Anh tự ra sân bay nhá, tôi về trước đây. - Cô quay lại cười một nụ cười tươi với anh.

Anh không quan tâm định đi vào công ty thì điện thoại reo lên. Là ba anh gọi.

- Alo ba gọi con có chuyện gì?

..... 1 phút sau.....

- Con đến ngay. - Thế là anh lao lên chiếc BMW đen loáng phóng mất hút.

*****

- Đây là cô gái con cần tìm. - Một người đàn ông đứng tuổi ôn tồn bảo. Đó là ba anh tên Trần Nhật Phụng.

"Cô gái này..." Anh nhíu mày nhìn cô gái trong ảnh rồi dùng kí ức nhớ lại, là cô gái gây sự ở công ty anh. Anh khẽ nhếch môi cười trước sự thú vị đang chờ anh và cô.

- Cô gái này là ai? - Anh hỏi ba anh vờ như không biết.

- Đây là cô con gái của bạn ta ông Trương Hữu. Con bé năm nay 21 tuổi rất lễ phép lại xinh xắn nữa. - Ông Phụng có vẻ rất hài lòng về cô gái này.

- Thế à.... - Anh cười nham hiểm

*****

Tại nhà của Thiên Di....

- Chết rồi, quên không mua thức ăn ngày hôm nay rồi. - Cô lắc đầu nhìn vào tủ lạnh. Lại một chuyến đi nữa trong thời tiết giá rét này thật buồn chán. Cô lại leo lên chiếc xe đạp thân thương và thẳng tiến đến trung tâm thương mại.

.....15 phút sau.....

Cô cầm theo túi xách vào trung tâm tìm vài thứ. Đang đi thì bị ai đó đâm vào làm rơi hết đồ ra. Suýt xoa cái mông của mình rồi cô ngẩng đầu lên:

- Hả??? Lại là anh??
- Có vẻ như cô không thích chạm mặt tôi lắm nhỉ? - Anh cười nửa miệng, sự việc vừa rồi là anh cố tình đâm cô.
- Tất nhiên. - Nói rồi cô lẳng lặng bỏ đi.
- Cô gái này... thú vị

Mọi chuyện bắt đầu từ đây, bắt đầu từ sự khởi đầu này.....

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Ba, con muốn tự lập

Hôm trước ba bảo hôm nay ba sẽ về, nên cô sẽ đích thân đi đón ba ở sân bay. Gia đình cô hiện nay chỉ còn có mình cô và ba cô, mẹ cô đã mất khi cô

lên 5 và cũng đứng vào ngày sinh nhật của cô nên từ đó trở đi cô rất ghét sinh nhật, à không phải nói là cô hận sinh nhật mình. Mẹ cô mất cũng đã được 16 năm rồi nhĩ? 16 năm cô lớn lên trong vòng tay yêu thương của ba mà không cần đến tình mẫu tử của mẹ. Cô vẫn lớn khôn đầy thôi nhưng 16 năm sao có thể che đậy được vết thương lòng đó cơ chứ.

Vào ngày sinh nhật cô 16 năm trước....

- Happy birthday to you!!!-Một người phụ nữ ngoài 30 tuổi đang cầm một mồn quà xinh xắn được gói vội, miệng hát chúc mừng “ Happy birthday”.

- Mẹ ơi, sao chỉ có mỗi quà thôi ạ, không có bánh Gato hả mẹ?- Cô bé 5 tuổi thắt bím tóc hai bên rất ư là dễ thương, mở đôi mắt to tròn nhìn mẹ.

- Mẹ xin lỗi con yêu, mẹ quên mất. Mẹ đi mua liền đây.- Người phụ nữ nhìn cô đầy triu mến.

- Cho con đi với!- Cô bé kéo áo mẹ đòi đi theo. Thế là bà dắt tay cô đi mua bánh.

Đang đi trên đường, bỗng có một đám người thanh niên say rượu đi xe phóng đâm vào 2 mẹ con cô.

Rầm!!

Tiếng xe đổ vang lên, cô mơ hồ mở mắt dậy không thấy mẹ đâu đứng lên đi tìm mẹ. Cô chạy lại nơi đám đông đang vây quanh. Vì người bé xiu nên cô đã len được vào đám đông. Trước mặt cô lúc đấy là người mẹ yêu dấu của cô đang nằm trên một vũng máu tươi. Toàn thân cô như bất động, nước mắt cứ chảy mãi cùng với tiếng khóc thương của một đứa trẻ:

- Mẹ, mẹ đừng bỏ con àm đi mà. Mẹ, mẹ dậy đi, đừng đùa con mà, con sợ lắm mẹ ơi. ẹ ơi mẹ đừng bỏ con đi mà Mẹ.....

Cô bé khóc làm người dân xung quanh cũng thấy thương lây. Rồi cô ngất đi mở mắt ra đã thấy mình ở bệnh viện còn mẹ thì đã không còn nữa....

Trở về thực tại...

Những kí ức đau thương đó lại tràn về làm cô không tài nào ngủ được cả đêm qua. Vậy là hôm nay lại đem cái mặt thiếu ngủ này đi đón ba chắc chắn là bị ba mắng rồi.

Cô đứng đợi ở sân bay và không hiểu sao mọi người cứ nhìn cô làm như cô là người ngoài hành tinh không bằng. Tiểu thư ơi, cô mặc vậy không lạ mới sai. Mùa đông mà mặc quần sóc bò, trên thì mặc áo khoác rộng thùng thình. Khuôn mặt thì khô nôi, vàng mắt thâm quầng vì đêm không ngủ được trông như gấu trúc vậy.

- Ba ơi con ở đây nè!!-Cô hô to vẫy tay gọi ba mình.

Nhận được kí hiệu từ con gái của mình, ông Trương Hữu kéo chiếc vali đen đến chỗ cô đang đứng. Cô chạy lại ôm chầm lấy ba, Người ba thương yêu cô hết mực. Tóc ba dạo này đã xuất hiện nhiều sợi đốm trắng chắc ba vất vả và mệt mỏi lắm nhĩ? Cô thương ba lắm. Cô hỏi ba:

- Ba ơi, đi đường dài chắc ba mệt lắm nhĩ?

- Thiên Di, con ... ăn mặc kiểu gì thế này? Mặt mũi thế này à? Chắc đêm qua lại thức khuya không chịu ngủ. Con với chả cái, ba đi có 1 tuần mà đã thế này rồi. – Ông thờ dài.

Còn cô thì đã đoán trước được tình hình nên không nói gì được, chỉ nuốt nước mắt vào trong. Ông Trương gọi tài xế đưa 2 ba con về.

Tại nhà Thiên Di....

- Con, con đã tìm cho ba người con trai trong ảnh chưa?- Ông Trương ôn tồn nói thỉnh thoảng nhấp một hụm trà.

- Rồi thưa ba. Con chắc là không tìm nhầm.- Rồi cô cười hì hì.

- Đó là đối tác làm ăn của ba và ba của cậu ấy là bạn tri kỉ của ba.

Bỗng cả hai im lặng vì không biết nên nói gì nữa. Cô đang suy nghĩ có nên nói với ba một việc không, chỉ sợ ba không đồng ý. Nhưng cuối cùng thì cô vẫn phải nói, hít một hơi thật sâu và nói đồng dặc:

- Ba, con muốn sống tự lập.

- Sao??-Ông Trương ngạc nhiên.

- Con mong ba đồng ý giúp con, con muốn tự lập không muốn cứ suốt ngày sống dựa vào ba. Con cũng lớn rồi, 21 tuổi chứ có ít gì đâu ba. Con muốn đỡ ba chút việc thôi mà.-Cô dùng ánh mắt đen láy long lanh van xin ba.

- Vậy con muốn tự lập bằng cách nào?-Ông đành phải nghe theo cô con gái bé bỏng của ông.

- Con sẽ đi tìm việc làm, con học khoa thiết kế thời trang nên con sẽ xin vào công ty thời trang.

- Con nộp đơn xin vào The best đi.- Ông Trương đặt tách trà xuống.
- Công ty The best??-Cô nghe tên sao quen vậy nhỉ? Hình như là công ty của anh ta. Cái gì công ty đó ư????
- Ba ơi, đừng mà ba con không muốn làm ở nơi có một tên tổng giám như anh ta đâu ba!!- Cô năn nỉ.
- Một là con nộp đơn làm ở đây, hai là ba không đồng ý cho con sống tự lập nữa.-Ông quyết định.

Cô thì mắt rung rung ngấn lệ, thấy con như vậy ông Trương dịu giọng.

- Nghe ba, Thiên Di con làm ở đây lương cao, đỡ vất vả lại tiện việc làm ăn của ba. Ba chỉ về một tuần thôi nên ba chỉ giúp con thế này thôi.

Cô nghĩ “Ba đang hại con gái ba rồi bà ơi!!”.

- Vâng.- Cô đáp, đành nghe lời ba thôi.

Rồi cô rảo bước lên phòng, từng bước chân rề rà như không muốn đi. Mặt thì ỉu xiu, chu đôi môi đỏ hồng ra nhìn rất dễ thương.

RẦM!!

Cô tức giận đóng cửa tạo nên một âm thanh vang khắp nhà. Cầm chiếc gối trong tay, ánh mắt cô như tóe lửa, gục đầu vào gối hét to cho bỏ tức mà chẳng biết mình đã ngủ từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thư kí mới

7h15 sáng tại công ty The Best....

- Xin lỗi, cho tôi hỏi, nộp đơn xin làm việc ở đâu?-Cô lại một lần nữa phải nói chuyện với cô lễ tân khó ưa đó.
- Lại là cô sao?? Ở đây không nhận sinh viên vào làm.-Cô lễ tân cố nói to với vẻ mặt khinh người làm mọi người xung quanh xuất hiện những tiếng bàn tán to nhỏ.
- Trông tôi giống sinh viên lắm sao?-Cô nói to cũng không kém. Nghe xong câu nói của cô mọi người đều chú ý đến bộ quần áo cô đang mặc. Đó là một chiếc áo sơ mi trắng nữ dài tay được thiết kế đẹp mắt phối cùng với chiếc váy bút chì đen ôm sát lộ lên đường cong tuyệt đẹp của cô. Bên ngoài cô khoác một chiếc áo dạ màu xám khói cùng với túi xách da hàng hiệu càng tôn lên vẻ trẻ trung của cô. Khuôn mặt trang điểm phong cách dịu dàng, thanh lịch. Mọi người phải công nhận cô không còn là cô nhóc sinh viên đại học hôm trước nữa mà thay vào đó là một Trương Thiên Di 25 tuổi.

Cô lễ tân cứng họng không nói được gì nữa liền thay đổi sắc thái khuôn mặt nói:

- Mời cô đi hướng này.

Cô không đáp cứ đi thẳng theo hướng cô lễ tân chỉ. Đặt chân lên tầng 10, cô làm bao nhiêu nhân viên làm việc không khỏi ghen tỵ trước vẻ đẹp của cô. Cô tự tin mở cửa phòng tổng giám đốc thì chạm ngay ánh mắt sắc lạnh của anh làm cô có chút lung lay về sự tự tin của mình.

- Cô đến rồi hả?- Anh liếc nhìn cô một cái rồi nhanh chóng quay trở về làm việc.
- Sao anh biết tôi đến?- Cô cảm thấy việc này như được sắp đặt vậy nhưng thôi kệ, việc quan trọng bây giờ là xin việc.
- Tôi là giám đốc ở đây, có người đến xin việc chẳng lẽ tôi lại không biết?- Anh ngẩng đầu lên nhìn từ đầu đến chân cô rồi nói tiếp:
- Gu thẩm mỹ của cô cũng được đấy.
- Trần tổng quá khen. Hôm nay tôi đến để xin việc làm ở phòng thiết kế thời trang nên không có thời gian đôi co với anh đâu.- Nói rồi cô đặt đơn xin việc trước mặt anh.

Anh cười nửa miệng, cầm đơn xin việc của cô xé đôi ra trước con mắt đầy ngạc nhiên của cô.

- Anh sao anh dám???

- Sao tôi không dám? Cô nghĩ tôi cho cô làm ở phòng đấy à? Từ bây giờ trở đi cô là thư kí mới của tôi.
- Nhưng anh có thư kí rồi cơ mà?
- Tôi cho cô ta nghỉ việc rồi vì cô ta quá kém.-Anh quay mặt ra phía cửa sổ cho hai tay vào túi quần ngắm cảnh đẹp hiện đại của thành phố này.
- tôi không làm đâu.- Cô từ chối.
- Cô muốn làm thư kí hay nghỉ việc?- Anh lạnh nhạt nói.
- Tôi... tôi...-Cô ấp úng.
- Tôi làm là được chứ gì.- Cuối cùng cô cũng đành chấp nhận.
- Vậy phiền Trương tiểu thư ra ngoài giúp tôi không?

Cô không đáp mà cứ thế đi ra nhưng một lúc sau lại mở cửa ngó đầu lại hỏi:

- Trần Tổng tên của anh là gì vậy, tôi là thư kí mà không biết tên anh thì phải làm sao?- Cô ngây ngô hỏi.
- Trần Mặc.- Anh đáp nhanh.
- Cảm ơn.- Nói rồi cô chạy luôn ra ngoài bàn thư kí và làm quen với công việc mới.

Đối với cô, công việc đó thực sự .... Chán ngắt!! Vậy mà mấy chị nhân viên cứ nhìn cô như vậy, chẳng lẽ mấy người thích làm công việc này lắm sao?? Đang ngồi suy nghĩ đầu đầu thì cánh cửa phòng tổng giám đốc bỗng mở ra. Anh đứng trước mắt cô, thấy cô không đứng lên chào mình mà còn không thèm nhìn mình một cái, đây là một thư kí của tổng giám đốc công ty The best sao?? Có nên dạy dỗ lại thư kí mới không? Đó là suy nghĩ một hồi của Trần tổng, thật là phong phú.

Bây giờ, hồn cô đã đặt chân lên đất mẹ làm cô tỉnh dậy và đứng lên với vẻ gượng gạo, cúi chào tổng giám của mình.

- Xin lỗi Trần tổng, tại tôi không chú ý nên không biết anh ra lúc nào.- Giọng cô nói ngày càng nhỏ hơn về phía sau.
- Tôi chưa thấy một thư kí nào như cô cả, thực sự là cô có muốn làm việc không đây?-Anh gắt nhẹ.
- Tôi..tôi.. thực sự.. xin lỗi anh mà.. – Cô bối rối, nhờ vì lần này mà cô bị đuổi việc thì sao? Biết ăn nói thế nào với ba đây, đã hứa là sẽ làm tốt mà.
- Tôi bỏ qua cho cô lần này, nhưng sẽ không có lần sau đâu.
- Thật sao?- Bây giờ cô mới ngẩng đầu lên nhìn.

Anh gật đầu, thấy vậy cô liền cười tươi, một nụ cười không nhạt cũng không quá chói nhưng có thể làm xua tan đi cái lạnh của mùa đông này.

Anh ban đầu có chút ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có. Anh nói:

- Đi thôi.
- Đi đâu?- Cô ngây ngô hỏi.
- Đi ăn.

Cô không nói gì, cứ lững thững đi theo anh ra khỏi công ty trong ánh mắt ganh ghét như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. “Cố nhẫn nại rồi mọi chuyện cũng sẽ qua”-Cô nghĩ.

*****

Tại khuôn viên Trần gia...

Ông Trương và ông Phụng đang ngồi nói chuyện với nhau trong khuôn viên đầy hoa hồng.

- Cảm ơn ông vì đã giúp đỡ cho con gái tôi.- Ông Trương nở nụ cười hiền hậu nói với ông Trần.
- Không có gì đáng nào tôi cũng là tri kỉ của ông, bạn bè phải giúp đỡ nhau chứ.- Ông Phụng đáp.
- Tôi sẽ đi Mỹ một thời gian dài mong ông và cậu Trần Mặc sẽ giúp đỡ con bé.
- Tôi cũng sẽ đi về quê hương của tôi nên mọi việc sẽ giao phó lại cho con trai tôi, ông không phải lo lắng nhiều đâu.- Ông Phụng cười hiền hòa, ông cũng quý con bé Thiên Di nên cũng thật lòng muốn giúp.

*****

Trở lại nhà hàng Poca...(nhà hàng Trần Mặc đến)

Đây là nhà hàng nổi tiếng nhất nhì Việt, nhà hàng được trang trí nhẹ nhàng với phong đèn trắng thanh lịch và không kém phần nhẹ nhàng. Sự bài tiết được nhân viên làm rất tỉ mỉ, món ăn thì phải nói là tuyệt vời. Đây hẳn là sự tự hào của chủ nhà hàng vì đạt được danh hiệu “Nhà hàng 5 sao”, và cũng là một nhà hàng thuộc quyền quản lí của The best. Có mơ cô cũng không dám bước vào nơi sang trọng thế này. Anh vẫy tay gọi phục vụ, gọi phải hơn 5 món toàn là giá đắt cắt cổ làm cô tròn mắt nhìn. Thấy điệu bộ đáng cười của cô, anh châm chọc:

- Sao? Cô chưa được ăn ở nơi sang trọng thế này hả?

- Tất nhiên là rồi chứ, ở bên Mỹ. Nhưng tôi vẫn thích nhà hàng này hơn.- Vừa nói cô vừa ngắm xung quanh nơi này. Câu nói vừa rồi của cô làm anh mất hứng châm chọc cô nữa rồi.

Cả hai chưa kịp bỏ gì vào miệng thì điện thoại anh reo lên. Đầu dây bên kia vang vọng lên tiếng lanh lảnh của một cô gái.

- Anh à, sao anh chưa đến đón em.- Giọng cô ta làm cô ớn lạnh, cô ta nói như đường rớt thêm mật ong vậy.

- Đợi đấy nhé, anh đến ngay.- Rồi anh cúp máy để lại cho cô một chiếc thẻ nói cô ăn xong rồi thanh toán chưa kịp cho cô nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Gặp mặt giám đốc lam tử

- Hắn ta... dám bỏ đồng nghiệp đi theo gái sao?- Thiên Di lúc này thực sự tức, bị ru đi ăn ai ngờ ra đây ngồi ăn một mình với đồng đồ ăn này lại cầm chiếc thẻ của tổng giám đốc The best nữa. Nghĩ đến cái thẻ cô mới nhớ, hẳn giàu như vậy chắc nhiều tiền lắm nhỉ, có nên trả thù không đây? Một kế hoạch không mấy tốt đẹp đã nảy ra trong đầu của một cô gái ngây thơ trong sáng vô (số) tội như cô đây.

Đang tư tưởng với kế hoạch vừa rồi thì cô bỗng cảm thấy có cái gì đó hắt vào người mình, một giọng của nữ nhân vang lên, giọng đầy sự hối lỗi:

- Xin...xin lỗi tiểu thư. Tôi...tôi không cố ý.- Sau khi cô gái kia nói thì cô mới biết mình bị cả đĩa thức ăn đổ vào người. “Ồi thôi bộ quần áo công sở của tôi.”-cô nghĩ. Thấy người rất hối lỗi cô bèn thở dài bảo:

- Không sao đâu, chỉ là sơ ý thôi. Lần sau nhớ cẩn thận hơn đấy.

- Cảm ơn tiểu thư rộng lượng bỏ qua.- Người đó cảm ơn rồi rút.

- Tiểu thư, cô không sao chứ?- Lại một giọng nói vang lên, lần này là của đàn ông. Chất giọng trầm ấm làm ấm lòng người đối diện. Khuôn mặt thì phải đúng là của thiên thần nhưng xin lỗi Thiên Di đây không có chút lay động nào cả.

- Anh.. là ai?- Cô hỏi.

- Tôi là bạn của cô gái kia, tôi thay cô ấy đền bù cho cô.- Anh ta cười- nụ cười làm các cô gái phải “điều đứng”.

- Tôi không cần đền gì cả.-Cô điềm tĩnh nói làm mọi người xung quanh ngạc nhiên sao cô không mấy may rung động mà còn rất thản nhiên.

- Thật sao?

- Anh làm sao vậy? Tôi đã nói tôi không cần rồi.- Cô vẫn thản nhiên lau lau vết bẩn trên bộ quần áo kia.

- Vậy cô định mặc thế này ra ngoài sao?- Anh ta vẫn nhã nhặn hỏi.

- Tôi sẽ mua bộ khác.

- Để tôi mua tặng cô coi như đền bù vậy.

Cô suy nghĩ một hồi thì cũng đồng ý vì mình đang cầm thẻ của Trần Mặc mà, nhờ tiêu quá đà về lại bị ăn mắng cho mà xem, thôi cứ để anh này mua cũng được mình cũng không mất tiền mà.

Cô lên xe anh và đi đến trung tâm thương mại.

Đi đến đâu trong đấy mọi ánh mắt đều đổ dồn về cô và anh ta làm cô cảm thấy cực kì khó chịu. Thấy vẻ mặt không vui của cô, Lam Từ ân cần hỏi:

- Cô có sao không?

- Có, tôi rất có sao đấy. Tại anh hết.- Cô bực tức lên tiếng.

Cô nói vậy anh mới để ý xung quanh là cả đồng người đang vây quanh hai người họ. Anh kéo tay cô đi về phía quần áo nữ rồi hỏi nhân viên quần áo phù hợp với cô ấy làm đám đông bắt đầu tản ra.

Cô nhân viên chọn cho cô một bộ váy màu xanh ngọc bích. Bộ váy được may theo kiểu tay ba lỗ nhưng được một chiếc đai thắt gọn ở phần eo trông khá bắt mắt. Cô cũng muốn thử nhưng lại bảo cô nhân viên chọn bộ khác vì cô còn phải đi làm.

Một lúc sau cô ta mang một bộ váy màu đen ôm sát người từ trên xuống cùng với chiếc áo khoác lông mềm mượt. cô liền cầm vào thay, khi đi ra bao tiếng trầm trở vang lên:

- Người đâu mà đẹp thế, như người mẫu ý-Một người nói.

- Đẹp thật đấy, giống đại minh tinh quá.- lại một tiếng khen ngợi vang lên.

Bây giờ, Lam Từ mới quay ra nhìn cô, quả thực rất đẹp. Đây là người còn gái đầu tiên làm anh “điều đúng”. Bộ váy nhìn đơn giản vậy thôi chứ mặc lên phải gọi là quá sang trọng và cuốn hút.

Thấy mọi người cứ nhìn mình cô bắt đầu thấy ngại, chẳng lẽ mình mặc xấu lắm sao?

Quay qua thấy anh ta cứ đứng cười làm cô đỏ mặt hỏi:

- N..này.. tôi.. mặc xấu lắm sao?

- Không cô mặc đẹp lắm.

- Cảm.. cảm ơn.- Cô càng ngượng hơn, vẻ tự tin của cô bay mất đâu rồi? Lần đầu được người lạ khen đẹp lại là con trai không ngại mới lạ.

Hai người cố chen qua đám đông để đến nơi cô bảo.

Tại công ty The best...

Cô bước vào công ty lại thu hút khách đông đảo trong đấy. Cùng lúc ấy Tổng giám đốc cùng với cô bạn gái của anh ta cũng bước vào.

Cái cô kia thực sự khiến cô ngửa mặt, người đâu mà ổng ẻo, cứ bám lấy tay đàn ông thức sự không biết ngượng sao? Son phấn thì dày đặc, chẳng lẽ đây mới là “gu” của Tổng giám Trần Mặc. Chỉ nghĩ thôi cô cũng thấy buồn cười rồi.

Hắn ta lướt qua cô, cô cảm nhận được luồng sát khí cực mạnh làm cô khẽ run lên. Kiểu này thì cô chết chắc rồi!!

Hình như cái người vừa nãy vẫn ở đây thì phải.

- Anh không đi làm sao? Hay anh là kẻ ăn bám bố mẹ?- Cô hỏi hết sức hồn nhiên.

Anh bị sốc nặng lần đầu có người bảo anh là kẻ ăn bám. Nhưng anh vẫn điềm tĩnh trả lời:

- Tôi làm ở đây.

- Ồ thế hả? Anh làm phòng nào vậy?

- Rồi cô sẽ biết.- Anh ghé sát tai cô nói thầm rồi lướt qua. Sau đó, cô phải hứng chịu biết bao là ánh mắt rất “thân thiện”.

Không muốn bị mang họa cô liền đi nhanh lên nơi làm việc.

Ngồi sắp xếp đồng tài liệu chuẩn bị cho cuộc họp sắp tới thì cánh cửa phòng Tổng giám bật mở. Lại là cô bạn gái của hắn. Cô ta đi qua cô, khẽ liếc mắt rồi tỏ vẻ khinh thường. Cô ta hơi để phòng cô vì vẻ đẹp của cô. Cô ta sợ cô sẽ đi câu dẫn bạn trai cô ta.

Một lúc sau, lại đến tên Trần Mặc làm phiền cô, gọi cô vào chắc là để hỏi tội đây.

Cô đi vào thì anh ta nói luôn:

- Trong giờ làm việc mà cô đi chơi với bạn trai à?

- Chẳng lẽ không được? Anh cũng đi với bạn gái anh bỏ đồng nghiệp của mình lại còn gì?- Cô đánh liều nói.

Mặt anh thoáng biến sắc nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ uy nghiêm của sếp, đứng dậy lại gần cô. Anh nhìn thẳng cô, ánh mắt như muốn ăn tươi cô vậy. Hình như cô chọc nhầm hang cọp rồi. Có ai cứu tôi với!

- Từ bao giờ mà nhân viên có quyền hỏi ngược lại sếp thế hả?
- Có quy tắc không được hỏi à?- Đến nước này rồi thì liều mạng xông vào thôi.
- Cô...- Anh tức nghẹn cổ không nói được gì. Anh quay mặt đi, rồi bảo:
- Ra góc phòng đứng cho tôi, bao giờ hối lỗi thì tôi sẽ tha.

Hả?? Cô là con nít à mà phải đứng góc phòng hối lỗi. Thôi đành chịu vậy, ai bảo mình xông vào làm gì, giờ phải chịu chết chứ sao.

Cô lúi thủi bước ra góc phòng đứng, úp mặt vào tường. Mặt cô bí xị, đang tìm cách trả thù anh đây. Thời gian cứ trôi qua, cô không muốn phải xin lỗi tên đáng ghét đó nên cứ đứng mãi. Chán thì lấy mũi chân vẽ vẽ lên sàn nhà. Cô nào đâu biết mọi hành động của cô đều được thu vào mắt của anh...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Anh là đại ma vương

Công việc thì vẫn không giảm, đây là lần đầu tiên anh bị phân tâm trong lúc làm việc, chỉ vì một cô nhóc chưa tốt nghiệp đại học sao? Nhìn cô đứng lúi thủi một mình ở góc tường nhưng không tỏ vẻ ăn năn tí nào, chỉ cúi đầu như một chú cún con đáng yêu.

Cùng lúc đó, chuông điện thoại bàn của anh đổ chuông. Anh nhấc điện thoại, giọng nói nghiêm túc nhưng không kém phần uy nghiêm.

- Có việc gì?
- Dạ thưa tổng giám đốc, cuộc họp đã bắt đầu, chỉ còn chờ mỗi Trần tổng thôi ạ!- Đầu dây bên kia là một người nhân viên nói với giọng đầy sự tôn kính.
- Tôi đến ngay.- Rồi anh cúp máy, đi thẳng đến phòng họp.

Ôi trời ơi, rõ ràng là ông trời thương cô mà. Nhân cơ hội này cô không phải bị bắt nạt nữa rồi. Duỗi tay chân cô tham quan một vòng quay phòng tổng giám. Đúng là tổng giám đốc có khác, đến phòng làm việc có căn rộng rãi và sang trọng đến mức này không cơ chứ. May ở đây có một cái ghế dài để nghỉ ngơi. Cô không ngần ngại trèo thẳng lên đấy mà... ngủ!

Cuộc họp đã kết thúc nhanh hơn dự định nên Trần Mặc về phòng sớm để còn xem “tù nhân” của anh ra sao rồi. Vừa vào thì đập vào mắt anh là cô gái nhỏ nhắn đang ngủ ngon lành trên ghế của anh. Mặt anh bỗng đen thui, định đến đánh thức cô dậy nhưng khi lại gần thấy được khuôn mặt đáng yêu trắng nõn kia thì không nỡ chỉ lẳng lặng lấy áo đắp cho cô.

Cúi đầu một chút để ngắm nhìn khuôn mặt ưa nhìn của cô thêm chút nữa. Khuôn mặt thanh thoát, đôi môi đỏ mọng. Không son phấn thì cũng đủ quyến rũ người khác rồi. Chạm nhẹ vào má cô, thật mềm làm người không muốn dứt ra.

Khuôn mặt có chút cau mày vì cảm nhận được ai đó đang nhìn mình thì anh mới giật mình không biết mình đang làm gì thế này. Anh cả đời chỉ trung thành với một người con gái, sao lại có thể nghĩ đến người khác chứ. Anh thấy thật hoang đường.

2 tiếng đồng hồ trôi qua, cô khó chịu mở mắt thì anh cất tiếng:

- Dậy rồi sao?

Giọng không quá lạnh nhưng làm cô sồn da gà. Từ nãy đến giờ cô đã ngủ sao? Lại còn trên ghế của hân ta nữa. Ôi, kiểu này thì cô chết chắc rồi.

Cô bất giác đứng bật dậy, cúi đầu tỏ vẻ cầu xin:

- Xin... xin lỗi. Anh về từ lúc nào tôi không để ý.
- Chắc cô mong tôi về muộn chút nữa nhỉ?- Anh nói giọng mỉa mai.

“Phải tôi mong anh về muộn mấy tiếng nữa đấy, đang ngủ ngon mà.” Cô nghĩ.

- Bây giờ mấy giờ rồi?- Anh hỏi.

- Anh có mắt mà tự đi mà nhìn.- Cô đáp thì nhận ngay được ánh mắt sắc như dao của anh liền ấp úng:

- Bây.. bây..giờ là 3 giờ chiều.
- Ra ngoài chuẩn bị tài liệu cho tôi, 1 tiếng nữa tôi đi họp cô cũng phải đi đấy.
- Gì chứ, 1 tiếng nữa mới họp mà, cho tôi nghỉ tí đi.- Cô mệt mỏi đáp.
- Sao? Cô không muốn làm sao?- Anh nói, ánh mắt liếc cô một cái sắc lạnh làm cô giật mình. Thôi đành đi làm vậy. Đang nghĩ hay hẳn ta bắt mình làm việc nhưng tha vạ kia thì anh lên tiếng:
- Vụ trước, về sau tôi sẽ tìm cô tính sổ. Cứ đợi đấy.- Âm vực như mang theo âm hồn làm cô lạnh sống lưng.

Chúa ơi, làm việc thế này mình tổn thọ mất thôi!!! Đúng là đại ma vương.

Cô bực tức quay về chỗ thư kí sắp xếp tài liệu. Vì tức ai kia mà trút giận lên nhưng tập tài liệu vô tội đáng thương.

50 phút sau...

Cô theo sau lưng anh đến phòng họp, đang đi thì đâm phải một người, may là cô đâm nhẹ không đã ngã đập đầu rồi. Ngẩng đầu lên ai dám đâm mình thì hóa ra là anh chàng lúc trước mua váy đến mình. Mà anh ta làm gì ở đây nhỉ? Lục tung trí nhớ của mình cô mới nhớ ra anh ta bảo là nhân viên ở đây, mà đây có phải tầng dành cho nhân viên đâu?

- Chào, lại gặp cô rồi.- Anh ta nở nụ cười hiền như ánh nắng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.
- Sao anh lại ở đây?- Rồi cô nhìn kĩ ở bên trái ngực anh ta có gắn biển là.. Giám đốc Lam Từ.
- Hà??? Cái gì??? Giám đốc the best sao? Vậy là mình cứ tưởng là nhân viên quèn chứ. Cô xấu hổ khi nhận ra suy nghĩ của mình là sai ai ngờ được người ta lại là giám đốc, là sếp của mình chứ.
- Tôi đi họp.
- Xin lỗi giám đốc, trước đó đã hơi.. vô lễ với anh rồi.- Cô cúi đầu xin lỗi.
- Hóa ra là Lam Từ. Lâu ngày không gặp.- Bấy giờ anh mới lên tiếng. Cô quên mất đang đi cùng đại ma vương.
- Chào Trần tổng, đã lâu không gặp.- Anh vẫn giữ nguyên nụ cười hiền hòa đó.
- Đến giờ họp rồi, ta đi thôi.- Cô cảm thấy không khí có chút căng thẳng nên nói để giải vây không khí, thật ngọt ngào. Có vẻ Trần Mặc và Lam Từ không được hòa thuận cho mấy.
- Tôi gặp cô lần trước quên chưa hỏi tên.-Lam Từ khẽ hỏi, cười đẹp như một thiên sứ vậy.
- Tôi tên Trương Thiên di, là ... thư kí của.. tổng-giám-đốc-Trần-Mặc.
- Cô sao vậy? Nói tên tôi khó khăn lắm hả?- Anh mĩa mai cô khi thấy cô gặng từng chữ khi nói tên anh.
- Phải, anh là một đại ma vương.
- Quá khen.- Rồi anh đi vào phòng họp.

Cái quái gì thế này, nói vậy mà anh ta cũng để thế à? Thôi kệ, không giận là may rồi! Cô nghĩ vậy, Lam Từ nhắc cô đã vào giờ họp.

Trong cuộc họp, Trần Mặc là người đứng đầu cuộc họp nói về vấn đề làm thêm một vài khu vui chơi cho trẻ em. Cô tưởng anh là người không có tim, ai ngờ anh lại nghĩ cho bọn trẻ. Anh làm cô ngạc nhiên, có chút suy nghĩ khác về anh.

Anh thuyết huấn một lúc thì đến lượt cô nói về tài liệu được thống kê trước đó về mọi mặt hàng trên thị trường như trang sức thời trang... Cô nói lưu loát như đã học thuộc lòng trước đó, làm các vị ở đây đồng tình và khen thư kí của Tổng giám rất có năng lực, được khen cô chỉ cười trừ khiêm tốn nói:

- Các vị giám đốc quá khen, tôi còn phải học hỏi nhiều thêm.
- Đúng vậy, cô cần học hỏi nhiều thêm, cô vẫn còn cách xa thư kí cũ của tôi.- Anh ngồi ngay đấy, nhếch miệng cười, lời nói có chút châm chọc.

Vậy là mọi suy nghĩ tốt về anh lúc nãy đã bay theo không khí rồi. Anh thực sự là một đại ma vương rất ác.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Xung anh em cho thân mật

Tan họp...

- Này, anh có nhất thiết phải bôi bác tôi trước mặt mọi người không hả?- Cô tức giận ném tập tài liệu lên bàn anh.
- Tôi nuông chiều nhân viên quá hay sao mà cô dám nói vậy?- Anh vẫn có thể điềm tĩnh nói.
- Anh...
- Tôi không mắng cô, không phạt cô thì cô chắc không làm tốt được nhiệm vụ của mình nhỉ?- Lời anh nói lạnh tựa như băng.

Cô im lặng rồi đùng đùng rời khỏi phòng thì bị anh gọi lại:

- Ai cho cô đi, xuống kho lấy tài liệu thống kê 2 năm trước cho tôi.- Anh ra lệnh.
- Không.- Cô không quay đầu lại cương quyết nói.
- Được, vậy từ mai cô đừng trách tôi ác.- Anh nhếch miệng cười tạo nên một đường nét hoàn mỹ.

Cô không nói tiếp cứ thế đi ra khỏi công ty lại đụng trúng ai đó. Hôm nay là ngày gì vậy? Đen đến thế là cùng!!

- Là anh?- Cô tâm trạng không được tốt, lời nói có phần khó chịu.
- Chúng ta có duyên quá nhỉ?- Lam Từ dịu dàng cười.
- Không, chỉ tại số tôi đen.
- Cô có chuyện không vui sao, nói tôi nghe được không?- Anh nói ân cần.
- Anh sẽ nghe chứ?- Cô có phần không tin nên hỏi lại.
- Được thôi, tôi sẽ nói anh nghe nhưng trước tiên tìm chỗ yên tĩnh đã, tôi không thích ở nơi đông người.

Anh chỉ mỉm cười rồi đi theo cô đến một bãi cỏ xanh mát, những làn gió là là dịu nhẹ là lướt trên cỏ xanh. Lâu lắm rồi anh không hưởng thụ bầu không khí trong lành của mùa xuân này. Không ngờ nó lại thật dễ chịu.

- Ở đây, thoáng mát đúng không?- Cô hỏi.
- Mùa xuân rồi, còn muốn mát nữa sao?- Anh chăm chọc.

Cô chỉ cười rồi bắt đầu kể từ đầu đuôi câu chuyện cho anh nghe bằng chất giọng đầy oán trách và tức giận. Cuối cùng cô chốt câu:

- Anh ta đúng không phải là người tốt lành gì.
- Cậu ấy bề ngoài như vậy thôi nhưng cũng tốt lắm đấy.- Anh nói đỡ cho Trần Mặc.
- Gì chứ, anh ta mà tốt thì trên đời này làm gì còn ai xấu nữa.- Cô xì một cái rõ dài.
- Cô bao nhiêu tuổi rồi, nghe nói cô chưa tốt nghiệp đại học?
- Tôi 21 tuổi.- Cô vừa nói rồi nhâm nhi cốc cà phê trong tay.
- Vậy phải gọi tôi là anh rồi, xưng anh em đi cho thân mật.
- Thân mật gì tôi với anh chưa quen bao lâu – Đang nói cô nhìn đồng hồ, đứng dậy nói về buổi tiệc- Chết!! Đã hơn 5 giờ chiều rồi, tôi phải về đây. Hẹn gặp anh sau nhé.
- Đợi đã.- Anh vội kéo tay cô, nhả nhặn nói.
- Tôi mời em ăn tối, coi như liên hoan tôi có thêm cô em gái mới.
- thật chứ?- Cô ngạc nhiên nhưng cũng vui sướng.

- Tất nhiên, đi thôi.

Anh kéo cô lên chiếc Rolls Royce màu trắng gần đây, chạy đến cửa hàng Huyết Nguyệt.

Chạy băng băng trên đường, cô mở cửa đón nhưng ngọn gió nô đùa trên tay cô, cảm giác không giấu nổi về thích thú.

- 21 tuổi rồi mà em cứ như trẻ con ý, nhóc ạ.- Anh trêu cô.

- Nhóc sao? Tôi không trẻ con đến mức bị anh gọi là nhóc đâu.- Cô chu môi tỏ vẻ giận dỗi làm anh phì cười.

Tại nhà hàng Huyết Nguyệt...

- Tôi hỏi nhé, đã ai bảo anh giống như thiên sứ chưa?- Cô thắc mắc mở to mắt hỏi anh. Anh thực sự đẹp trai nha, tính tình lại rất nhã nhặn không khác gì một thiên sứ.

- Chưa, chỉ có em lần đầu bảo vậy đó.- Anh cười cười.

- Thế à..- Cô hơi đỏ mặt vì khen người ta đẹp trai như vậy.

Không khí bắt đầu lắng xuống, im lặng đến kì lạ. Chịu không nổi cảnh này cô bèn đánh trống lảng:

- Thôi ăn đi, đồ ăn nguội bây giờ.- Rồi cô cúi gằm mặt xuống ăn.

- Ủ.- Rồi hai người bắt đầu ăn nhưng chỉ được một lát, cô nhớ ra có chuyện gì đó bèn kể với anh, thế là Thiên Di và Lam Từ vừa ăn tối vừa cười. Một buổi tối đáng nhớ sau này có ai đó sẽ không thể nào quên...

*****

- Cảm ơn anh đã đưa tôi về.- Cô cảm ơn anh.

- Không có gì. Ngủ ngon nhé!- Rồi anh không quên tặng cô một nụ cười ấm áp, ánh trăng chiếu sáng nửa khuôn mặt như thiên thần của anh làm vẻ đẹp đó càng thêm hoàn mỹ.

Đợi cho chiếc xe kia chạy xa rồi cô mới vào nhà, ban ngày cô năng động vậy thôi chứ ban đêm cô là người sống rất nội tâm.

Lặng lẽ bước vào ngôi nhà lạnh lẽo thiếu bóng dáng của ba và mẹ. Đi đến gần di ảnh mẹ cô, khẽ chào:

- Mẹ, con về rồi đây.- Cô xoa xoa tấm ảnh lòng không khỏi xót xa. Cô cũng là con người, cũng có lúc cần một người mẹ ở bên mà cô từ lúc mẹ mất luôn mạnh mẽ chịu đựng mọi chuyện.

Bước lên cầu thang gỗ, những tiếng kêu cọt kẹt vang lên làm người khác run sợ nhưng cô đã quen rồi, với cô điều đó rất bình thường. Đứng trước căn phòng nhỏ xinh trên cửa được gắn những ngôi sao lấp lánh rất dễ thương, khẽ đẩy cánh cửa mà đi vào. Phòng lập tức sáng trưng. Một màu xanh thắm hiện ra trước mắt, sâu như một đại dương mênh mông nhập sóng.

Căn phòng trang trí với phong cách trẻ trung của cô gái tuổi đôi mươi. Điều nổi bật của căn phòng có lẽ là bức ảnh chân dung một cô gái rất xinh đẹp được phóng to treo đối diện giường. Mái tóc đen dài bay trong gió, nụ cười tự nhiên tỏa nắng ấm, không ai khác đó chính là Trương Thiên Di.

Chiếc giường màu trắng tinh khôi phối với ga phủ màu hồng baby, trên giường là một chú gấu to bằng nửa người cô- chú gấu mẹ cô tặng cô sinh nhật lần thứ 4. Phía bên kia là chiếc bàn gỗ khắc tỉ mỉ từng đường nét, nổi bật trên đó là laptop hãng Apples. Ai có thể ngờ được công việc hằng đêm lại là một hacker nổi tiếng. Bạn nghĩ là hacker mũ trắng thì cũng đúng, nói là hacker mũ đen thì cũng không sai. Cô chỉ làm việc theo sở thích của mình, và bây giờ cô đang đi thăm dò công ty the best- công ty cô đang làm

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lao công lau sàn thiên di

Nhận được thông báo công ty The best bị xâm nhập bởi một hacker không tên, Trần Mặc tức tốc ngăn chặn tên hacker đó.

Anh rất giỏi về công nghệ thông tin, trước giờ công ty luôn được anh bảo toàn bởi một hàng mật mã rất đặc biệt làm sao có chuyện bị hacker xâm nhập? Để anh xem tên hacker đó giỏi như thế nào.

*****

Cô đã thâm nhập thành công, không ngờ mặt mã lại đơn giản như vậy với cô đó không phải là chuyện khó khăn gì. Cô là ai? Là một hacker nổi tiếng không rõ tên tuổi, cô tự tin rằng mình có thể xâm nhập bất kì công ty dữ liệu nào kể cả The best hùng mạnh.

Đang tự đương tự đắc thì một màn đen bao phủ lấy màn hình sau đó thì cso vài hình zích zắc rất lóa mắt làm người khác mắt tập trung, trên màn hình xuất hiện hàng chữ trắng xóa: “Rất tiếc, bạn đã nhập sai mật mã.”

Cô khẽ nhếch môi cười, đây mới là lúc mà cô chờ. Trần Mặc đã ra tay rồi đấy, để bọn cô nương xem hấn giò như thế nào!!

*****

Bây giờ đã hơn 12 giờ đêm, anh bắt đầu suy nghĩ giới tính của hacker này. Là con trai thì cũng đúng, con gái thì cũng có thể nhưng sắc xuất là con trai thì vẫn hơn. Thôi đầu với tên này trước đã, xem hấn bản lĩnh ra sao? Dám qua mặt Trần Mặc này không dễ đâu.

Thế là một màn đấu đá tranh giành nhau bắt đầu xảy ra. Về phí cô, vận dụng bộ óc thông minh của mình để tìm đủ mọi cách xâm nhập vào công ty để lấy dữ liệu, không có ý đồ xấu chi là lấy hồ sơ, thông tin về Tổng giám đốc Trần Mặc và Giám đốc Lam Từ. Còn về phía anh thì dùng hết chất xám vốn có trong đầu để ngăn chặn tên hacker kia. Hơn 3 giờ sáng, vẫn không ai chịu nhường ai, trận chiến tranh khốc liệt xảy ra trên bàn phím. Chính vì thế cả hai người đều không chớp mắt được tí nào mà đã phải dậy đi làm, anh thì khác phong độ vẫn như thế, luôn toát lên vẻ uy nghiêm lạnh giá. Cô thì... Được điểm thêm quãng thâm dưới mắt như gấu trúc nên cô đành phải trang điểm đậm để tránh phát hiện ra nhưng cô không giỏi giấu điểm, người khác nhìn vào sẽ nhận ra ngay là cô mất ngủ mà.

7 giờ 30 phút tại The best...

- Muộn 30 phút. – Giọng anh không hề khó chịu chỉ lạnh quá mức mà thôi.

- Xin lỗi.- Cô không biết phải nói gì thôi thì cứ nói xin lỗi đã.

- Cô muốn bị đuổi việc à?- Anh nhìn thẳng cô hỏi.

“Đuổi việc sao?” Cô nghĩ đến từ đuổi việc thì bỗng trong đầu lóe lên một tia sáng chói “cũng được đấy.” Nghĩ việc ở đây là phúc lớn của cô sao, đỡ bị anh bắt nạt.

- Anh muốn đuổi thì đuổi.- Cô cố tỏ vẻ không muốn nhưng đã nói là cô giấu điểm rất tệ, trên mặt cô viết hấn chữ “sung sướng” lên rồi kia. Thật là...

- Cô nghĩ tôi dễ dàng đuổi việc cô sao?- Anh nhếch miệng

Cô như nín thở, anh ta phát hiện rồi sao, cô đã cố giấu rồi mà? Kiểu này thì chết thật rồi.

- Tôi sẽ huấn luyện cô từ từ... đầu tiên, hôm nay cô phải xuống dưới tầng một làm lao công cho tôi. Đến mai cô làm tốt, tôi sẽ thăng chức cho cô, nhưng lúc tôi gọi thì cô vẫn phải lên ngay, nếu không thì... cô biết tôi sẽ trừng phạt ra sao không?- Ánh mắt anh như cô đạn bay thẳng vào lồng ngực cô, anh ta đang giết người hay sao? Đại ma vương quả là không sao.

- Tôi.. sẽ.. làm- Cô rồi rạc đáp.

- Còn không mau đi làm việc.- Anh ra lệnh.

Cô cúi đầu rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh, hét lớn:

- Trần Mặc anh là đồ khốn!!!- May là nhà vệ sinh không có ai nên cô mới hét thỏa sức như vậy.

Để mọi người không nhận ra mình, cô đã đeo một chiếc mặt nạ da với vẻ bề ngoài của người phụ nữ trung niên khoác trên mình bộ quần áo lao công xanh thẫm, dụng cụ đi kèm là một xô nước và một giẻ lau sàn. Xách xô nước xuống tầng một và bắt đầu vào với công việc mới này.

Công việc này mệt hơn cô nghĩ, nhưng cô vẫn cố gắng để tên Trần Mặc thấy cô không gì là không thể làm được. Đang lau sàn nhà, một cô gái vô tình đã phải xô nước lau nhà bắn lung tung và đổ ra sàn. Cô ta thấy vậy bèn la lên, giọng nói rất quen như là cô đã nghe ở đâu rồi ý: chanh chua, đánh đá, chảnh.

- Cái cô này, làm việc chả tử tế gì cả, đổ cả xô nước rồi này! Bắn quá đi thôi, tôi sẽ kêu cấp trên sa thải cô.

Cô khẽ ngẩng lên, biết ngay mà. Là “bạn gái” Trần tổng đây mà. Cô ta ông ẹo trong bộ váy màu đỏ chói sexy không dây, chân váy ngắn hơn đầu gối đến 30cm, hóa ra là đi quyến rũ đàn ông. Cô khinh loại như vậy, người không có lấy một chút tự tôn của người phụ nữ.

- Là cô đá xô nước mà.- Cô đáp nhanh gọn và súc tích làm cô ta đỏ mặt giận không nói được gì.

- Cô... Cô biết tôi là ai không, tôi là thiên kim tiểu thư của Lục gia- Lục Bảo Thư. Tôi sẽ kiện cô đấy.- Cô ta vênh mặt lên tự hào rằng mình là thiên kim đại tiểu thư.

- Cứ là đại tiểu thư thì có thể kiện người ta vô cớ sao. Sao? Cô định kiện tôi vì tội tôi làm đổ xô nước ra sàn làm bẩn quần áo cô à?- Cô khẽ nhếch

miệng cười, vẫn cái tư thế lau nhà đấy.

Lần này thì cô ta tức quá liền dùng bạo lực đánh cô, cô ta dùng đôi chân kiêu sa đá lên người cô, nhưng xin lỗi. Trương Thiên Di này đai đen Karate, vô địch Taekwondo. Cô ta đánh được cô sao? Mơ đi.

Cô dùng tay chặn chân cô lại, nói:

- Tiểu thư sao cô nỡ đánh người lau nhà như tôi đây cơ chứ?- Nghe vậy, mấy nhân viên xung quanh liền bàn tán về cô tiểu thư họ Lục kiêu kì:

- Cô ta nghĩ mình ai chứ? Thiên kim tiểu thư thì là gì?

- Thật kiêu căng.

- Cô ta đáng bị như vậy.

.....

Những tiếng bàn tán cứ vang lên làm cô Lục Bảo The liếc mắt nhìn cô nói:

- Cô cứ đợi đấy.- Rồi cô ta dùng dùng bỏ đi.

Cô đâu biết rằng xa xa có một đôi mắt ánh lên niềm vui nhìn về phía cô, nụ cười đẹp tựa thiên thần.

.....

Người cô bây giờ mệt mỏi, mệt mỏi cứ kéo đến làm cô gần như kiệt sức. Từ ngoài cửa công ty một vị thiên thần cánh trắng đang từ từ bước lại gần cô đưa cho cô một chai nước mát, dịu dàng ân cần hỏi:

- Em mệt lắm sao?

À, anh đây rồi, thiên thần của cô. Sao anh hay xuất hiện đúng lúc thế nhỉ? Cô chỉ cười nhưng lại bị lớp mặt nạ che khuất. Anh hơi cau mày chút xíu:

- Em... bỏ lớp trang điểm đấy đi, em bình thường xinh hơn thế này nhiều.- Lam Tử nở nụ cười làm xua tan mọi mệt mỏi của cô, cô gật đầu rồi nhận chai nước từ anh.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Xin nghỉ học

Sau khi lột bỏ lớp trang điểm xấu xí của một người phụ nữ trung niên theo lời anh nói, cô cầm chai nước đi ra thở dài một hơi. Anh xoa đầu cô, vẫn nụ cười đó, không quá chói nhưng cũng không hề nhạt, mà còn cảm thấy có chút gì đó rất ấm áp:

- Phải thế này chứ, đây mới là Thiên Di mà anh biết.

Cô chỉ cười và không nói gì thêm, cứ lặng lẽ đi theo anh. Anh dẫn cô đến một nơi.

- Nơi này đẹp chứ?- Anh hỏi.

- Vâng, rất đẹp.- Cô nhìn quanh, nơi này quả là rất đẹp.

Bãi cỏ xanh mướt khẽ lắc lư theo giai điệu của gió, ở đây không có đèn nhưng vẫn sáng nhờ ánh trăng xanh chiếu rọi vạn vật. Những chú đom đóm nhảy múa trong không khí, những chú dế nhỏ hòa mình vào bản đồng ca êm dịu. Tất cả tạo nên một bức tranh phong cảnh ban đêm nơi đây thật huyền ảo đến kỳ lạ.

- Đây là nơi anh thích nhất đấy.- Cô nhìn anh và thấy được sự yêu thích rất lớn trong mắt anh, có lẽ đây là nơi chứa nhiều điều tuyệt vời của anh.

- Em là người đầu tiên anh dẫn đến đây đấy.- Anh quay sang nhìn cô.

Cô im lặng một lúc rồi nở nụ cười thật tươi với anh:

- Vì vậy em sẽ tự hào là người con gái được anh dẫn đến đây đầu tiên.

Nhịp tim anh bỗng đập chậm lại, có cái gì đó làm xao xuyến lòng anh. Anh xoa đầu cô mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Đúng, em nên tự hào là vậy đi, nhóc ạ!

- Hả? Nhóc sao?- Cô ngẩn người.

- Phải.

- Em nói lại... em đâu có trẻ con như thế chứ?- Cô chu môi hờn dỗi.

Dáng vẻ đó của cô làm ai đó không khỏi bật cười. Xoa đầu cô:

- Nhưng anh thích gọi vậy. Từ giờ anh sẽ gọi em là nhóc nhé!

- Nhưng...- Cô định nói gì đó nhưng thôi, thờ dài bảo- Thôi được rồi, anh có thể gọi em là nhóc.

Anh bỗng nhớ ra thứ gì đó, bèn hỏi cô:

- Em đang học đại học nhỉ? Dạo này em được nghỉ học sao?

- Ờ?- Cô ngây ngốc một hồi rồi sắc mặt bắt đầu từ hồng sang trắng bệch, nhìn anh hoảng loạn kêu lên- CHẾT EM RỒI!! Mất ngày nay em nghỉ mà không xin phép, làm sao bây giờ hả anh???

- Đừng lo, anh sẽ giúp em.- Anh đập vào vai cô.

- Anh... sẽ giúp em sao?

- Ừ, anh sẽ đến trường giúp em.

- Anh thật tốt, em rất biết ơn anh đấy.- Cô quay ra cầm tay anh, mắt long lanh tỏ vẻ biết ơn.

Đang lúc này đây, cái bụng của cô khẽ reo lên tiếng “Ọc..Ọc...Ọc..”. Mặt cô đỏ như quả cà chua, xấu hổ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Anh bật cười, chìa tay ra trước mặt cô, ân cần nói:

- Đi thôi anh đưa em đi ăn.

Cô ngước đầu lên, anh như thiên sứ vậy, hay là ông trời giúp cô, gửi một thiên thần xuống cho cô? Không suy nghĩ, cô liền đặt lên tay anh để anh kéo đi.

- Em muốn ăn gì?

- Em sao? Em thích ăn thịt nướng.

Anh không nói gì liền kéo cô đến quầy bán thịt nướng gần đấy mua bốn que thịt nướng rồi đưa cho cô hai que:

- Của em đây.

- Oa, thơm quá, cảm ơn anh nha!- Nói rồi cô ăn ngon lành ăn que thịt nhưng bụng cô vẫn chổng đố lại cô.

- Em vẫn đói sao?

Cô cúi gằm mặt gật nhẹ.

- Vậy phải đi anh tiếp thôi, anh cũng đói rồi.

Đi theo anh một lúc mà đã ra đến chợ rồi. A, hình như đây là hội chợ. Đẹp thật đấy, cô rất thích đi hội chợ nha!!

Cô và anh đi loanh quanh khắp hội chợ cuối cùng cũng no căng bụng. Ngồi xuống ghế đá gần đấy, cô thở mạnh:

- Phù cuối cùng xong, mệt quá.

- Máy giờ rồi anh?

- Bây giờ là 9 giờ rồi. – Anh xem đồng hồ đeo tay.

- Sao cơ? Muốn thế rồi hả?

- Em về chưa để anh đưa em về.

- Vậy phiền anh rồi.

Cô lại leo lên chiếc Rolls Royce màu trắng quen thuộc. Chiếc xe chạy băng băng trên đường quốc lộ...

Tại nhà Thiên Di...

- Bye bye anh.- Cô vẫy tay chào anh.

- Sáng mai, 7 giờ anh qua đón em lên trường nhé?

- Được ạ.- Rồi cô mở cửa vào nhà, hôm nay tâm trạng cô rất tốt và cô muốn ngủ sớm, không có tâm trạng để làm hacker ban đêm nữa. Nghỉ một đêm vậy, có sao đâu?

Cô nằm dài trên chiếc giường yêu dấu của cô, rồi thiếp đi lúc nào không biết...

6 giờ 30 sáng mai...

Tiếng chuông báo thức vang lên, làm cô gái với mái tóc đen nháy khê cự mình. Đôi mắt to tròn bắt đầu mở. Cô với cái đồng hồ, 6:30 còn 30 phút nữa Lam Từ sẽ đến đón cô, cô phải dậy mới được. Cô dậy, đánh răng rửa mặt, rồi chọn bộ quần áo đồng phục trường khoác với một chiếc áo bông ấm áp. Chạy xuống nhà, cô lục tủ lạnh xem còn gì ăn được không.

Cô lại quên rồi, dạo này toàn anh đưa cô đi ăn nên không mua gì cả, may còn có gói mì tôm úp tạm ăn vậy.

“Dinh Doong.” Tiếng chuông của vang lên, cô đang ăn dở bát mì cũng đành đứng dậy ra mở cửa. hóa ra là anh.

- Em đang ăn sáng sao?

Cô gật đầu.

- Em ăn mì à?

Cô lại gật đầu.

Anh xoa đầu cô cười nói:

- Ăn vậy không tốt cho sức khỏe đâu. Bây giờ đi nhé, tí anh đưa em đi ăn.

Cô gật đầu lia lịa, anh đưa cô đến đại học A- Đại học nổi tiếng nhất nước.

Vừa mới bước vào cổng trường, mọi ánh mắt của các nữ xinh đẹp đều nhìn cô và anh, mắt bọn họ biến thành trái tim mất rồi.

- Người đâu mà đẹp trai thế?

- Lại tao nữa. Hoa khôi năm 3 quả là may mắn khi được đi cùng anh ấy.

- Trời ơi, tao lỡ yêu anh ấy mất rồi.- Mấy nữ sinh bắt đầu bàn tán, hét lên.

Anh cười nhìn cô nói:

- Em là hoa khôi à, bây giờ anh mới biết nha.

- Không có gì đâu anh, tự bọn họ bình chọn đấy, em chả quan tâm.- Anh thấy cô có vẻ không quan tâm thì chỉ xoa đầu cô làm những nữ xinh lại gào thét thêm lần nữa.

Bước nhanh vào phòng hiệu trưởng, anh chào thầy rồi bảo:

- Thầy hiệu trưởng, tôi là Lam Từ đến xin cho em Trương Thiên Di được nghỉ học một tuần vì có việc đột xuất không thể đi học.

- Cậu là Lam Từ sao? Là thiếu gia họ Lam nổi tiếng đó sao?- Rồi ông hiệu trưởng quay ra bảo cô- Thiên Di, em muốn nghỉ cả tháng cũng được.- Ông ta quay lại trò chuyện tiếp với anh. Còn cô thì nghệt mặt ra như con cóc, anh là cao thủ à??

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đi dạo cùng đại ma vương

Ông hiệu trưởng nói chuyện với Lam Từ đến hơn 15 phút, lúc về ông ta còn cười rất tươi khác hẳn bộ mặt hằm hằm thường ngày dọa học sinh. Anh quả là cao thủ mà!!

- Lam Từ, anh làm kiểu gì vậy?- Cô ngạc nhiên hỏi.

- Anh cũng không biết.- Anh cười. Thấy nụ cười của anh cô quên hết mọi việc luôn. Yên tĩnh chưa được bao lâu thì một đám nữ sinh chạy đến vây quanh anh và cô.

Có người xin chữ ký, có người muốn bắt tay anh, có người muốn chụp ảnh với anh, có người khen anh đẹp trai... Nhiều vô số kể. Lam Từ à, anh có nhất thiết phải tỏa sáng đến vậy không?

Đang đau đầu vì nữ sinh xung quanh, anh nắm tay cô cười một chút rồi kéo cô chạy như bay ra khỏi sân trường. Cô chống tay vào đùi thở hổn hển:

- Anh không mệt sao?

- Tất nhiên là không. Em uống nước đi.- Anh thản nhiên đưa cho cô chai nước.

- Em chạy nhanh cũng không bằng anh.

- Thôi, anh đưa em đi ăn sáng.- Anh vừa đi đến chỗ để xe thì điện thoại cô reo lên, là một dãy số lạ. Cô hần máy trả lời:

- Alo, ai vậy?

- Cô còn đi chơi đến bao giờ nữa.- Chất giọng lạnh hơn băng của Trần Mặc lan tỏa khắp không gian bên kia.

- Là anh hả? Tôi chưa ăn sáng tôi đi ăn đã.

- Về ngay cho tôi.

- Nay, anh là gì mà cứ sai tôi vậy.- Cô bắt đầu khó chịu.

- Tôi là sếp, cô là thư kí tôi, tất nhiên tôi có quyền sai cô. Cô muốn bị trừ lương hay là về làm.

- Trừ lương.- Cô không suy nghĩ đáp luôn.

- Ô, hôm nay cô ăn gan hùm sao? Ăn xong rồi về, tôi có bất ngờ tặng cô đấy...- Anh đe dọa cùng mỉa mai.

Cô lạnh run người, cứ nghĩ đến bản mặt đáng sợ của anh ta là không dám nghĩ tiếp phần sau. Đi về công ty cho lành. Cô còn trẻ, chưa muốn chết đâu!!

- Lam Từ, phiền anh đưa em về công ty, tên Trần Mặc khó ưa vừa gọi em về.- Cô làm bộ mặt khổ sở làm anh không nỡ đành đưa cô về nhà tiện cũng đi làm luôn.

Đáp chân vào công ty, cô chạy như bay vào phòng Tổng giám đốc.

- Thưa.. Trần tổng, anh gọi tôi có việc gì?

- Cô định mặc như thế làm việc sao?- Anh nhìn lướt qua cô.

Cô nhìn mình, vẫn đang trong bộ đồng phục sinh viên đại học. Mặt tỉnh bơ trả lời:

- Thì sao?

Anh khựng người một lúc rồi bình thường trở lại. Giọng đầy sự mỉa mai và châm chọc:

- Hình như hôm nay cô ăn gan trời nhỉ? Hôm qua tôi thấy cô làm cũng hăng hái, tôi thăng chức cho cô lên làm quản lý kho tài liệu nhân tiện xuống đây lấy cho tôi 5 tập tài liệu về mặt hàng trang sức. Tôi cho cô 1 tiếng, không xong. Cô cứ chuẩn bị trước đi là vừa.- Rồi anh nhếch miệng cười, nụ cười quyền rũ đầy mê hoặc.

Cô lạnh sống lưng, không xong là cô thấm rồi!! Số cô khổ đến thế là cùng.

A, hỏi thử anh ta mặt mũi công ty xem coi.

- Trần tổng, mặt mũi của công ty là gì vậy?

Anh hơi ngạc nhiên nhưng giọng vẫn bình tĩnh:

- Cô hỏi làm gì?

- À..không có gì.. tôi chỉ hỏi qua thôi.- Nói rồi cô chạy vụt xuống kho tài liệu.

Cô ta sao mà lại ấp úng khi trả lời câu hỏi của mình? Chẳng lẽ cô ta là hacker nổi tiếng đó sao? Không, cổ ngực đó sao là hacker được. Anh lược bỏ suy nghĩ đó nhưng vẫn còn là nghi ngờ của anh.

*****

- Suyt nữa là chết rồi.- Cô vỗ ngực thờ ơ.

Vỗ vỗ hai má cho dễ chịu rồi bắt đầu tìm 5 tập tài liệu anh nói. Trời ơi, sao khó tìm thế này? Tìm đến bao giờ đây, có hàng trăm cuốn biết lấy cái nào?

- Còn có 30 phút nữa thôi. Tìm nhanh lên Di ơi!

Cô chạy loanh quơ khắp kho lục tìm mọi chỗ.

1 tiếng sau...

- Phù, cuối cùng cũng tìm được.- Cô nhìn đồng hồ- Đã..đã quá giờ 30 phút rồi, không biết anh ta sẽ làm gì mình đây nữa.

Cô đi đến cửa phòng Tổng giám đốc nhưng không có can đảm để vào. Anh cảm thấy có người đứng ngoài cửa, đáng người nhỏ nhắn đang luống cuống không biết nên vào hay không, chắc chắn là cô. Anh khẽ nói:

- Vào đi.

“Anh ta biết là mình à?” Cô nghĩ. Thờ ơ một hồi cô mới bước vào. Đưa anh tập tài liệu anh bảo:

- Cô trễ 30 phút.

- Tôi biết.- Cô chỉ biết cúi đầu.

- Vậy tôi nên phạt cô ra sao đây?- Anh cười đều.

Cô im lặng không biết nên nói gì, nhớ nói ra thì thêm dầu vào lửa thì sao?

- Cô, đi dạo với tôi đó là hình phạt.

- Hà?? Anh đâu sao?- Cô bắt ngơ trả lời, không biết đâu anh có bị va chạm vào đâu không nữa.

- Sao nào? Không thích hả? Để tôi tăng độ nguy hiểm của hình phạt nhé.- Mắt anh như có mũi dao nhìn xuyên cô.

- Đ..được..tôi không nói gì nữa.

- Đi thôi.- Nói rồi anh đứng dậy đi ra khỏi phòng, còn cô thì lảo đảo theo sau.

Đến tầng một, rất nhiều người nhìn cô với ánh mắt ghen tỵ. Cô rất khó chịu vì bị người ta soi mói như vậy nhưng đành chịu thôi. Biết làm sao giờ!

Anh đưa cô đến một công viên gần đây, lạ là công viên này rất hoang vắng nhưng không khí thì trong lành mát mẻ, nhiều cây xanh.

- Lâu rồi tôi không dạo, ở đây thật dễ chịu.- Cô mỉm cười nói.

Anh cầm cốc cà phê trên tay không nói gì, thỉnh thoảng nhấp một hớp.

- Này Trần Mặc, anh có quan hệ gì với ba tôi vậy?- Đây là vấn đề cô luôn thắc mắc.

- Ba cô là bạn ba tôi, muốn nhờ tôi giúp đỡ cô.

- Gì? Ba tôi nhờ anh giúp tôi á? Tôi không cần.- Cô bĩu môi.

- Tôi cũng không muốn giúp cô đâu nhưng nể ba cô nên tôi mới giúp chứ ai thèm giúp một cô ngốc như cô.- Anh nhướn miệng cười, liếc nhìn cô.

Đám chê cô ngốc sao? Cô sẽ cho anh biết tay. Cô lấy tay định đánh lên anh đằng sau ai ngờ...

- Cô đánh lên sao?

- Ai bảo anh kêu tôi ngốc.- Miệng hai người nói nhưng tay chân vẫn đang đánh nhau.

- Cô ngốc thật mà.
- Anh..tôi không ngốc, tôi giỏi công nghệ thông tin, thông thạo mọi mặt mã, mặt mã nào tôi cũng giải được.- Cô không để ý nói những lời làm cô hối hận.
- Cô là hacker sao?- Cô nói vậy làm anh đẩy lên một sự nghi ngờ lớn trong lòng.
- Tất..tất nhiên..là không rồi.- Cô áp ứng, không đánh anh nữa nên bị anh cầm tay để ra sau lưng.
- Á á, đau tôi. Thả tôi ra.

Anh không thả vì nghi ngờ cô là tên hacker nổi tiếng đó...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Phải, tôi là hacker đấy! anh làm gì được tôi?

- Cô nói cô giỏi công nghệ thông tin, vậy cô là hacker?- Anh cầm tay cô ngày càng chặt.
- Tôi đã nói là không pahir rồi. Mau thả tôi ra!- Cô giãy giụa.
- Đừng bắt tôi nói nhiều, tôi hỏi lại lần cuối, cô có phải là hacker hay không? Trả lời mau!-Anh gần từng tiếng, ánh mắt đen lạnh xuyên thấu lưng cô, làm cô có cảm giác khó chịu và sợ hãi. Cô đành phải nói ra để bảo toàn tính mạng mình.
- Tôi...tôi...tôi...- Cô sợ không dám nói.
- NÓI.- Anh la lớn.
- Phải, tôi là hacker đấy, anh làm gì được tôi hả?- Máu nóng của cô đã dồn lên não, cô không kiên nhẫn được nữa rồi.
- Cô nghĩ tôi sẽ làm gì cô đây?- Anh nhắc cầm cô lên, nhếch miệng cười.
- Tôi...- Cô không nói được gì chỉ mím môi tránh đôi mắt đen hun hút kia.
- Cô là hacker nổi tiếng đó sao?
- Ph...phải.

Anh cầm chặt cầm cô, đôi mắt như muốn giết cô ngay lúc này đây. Anh nói nhỏ nhưng đầy tính đe dọa:

- Cô muốn gì ở The best? Tiền, tài liệu?

Cô hiểu ý anh nên chỉ nói nhỏ một câu, mong là anh sẽ tin cô:

- Tôi chỉ muốn điều tra một số người thôi.
- Điều tra tôi ư?

Ôi trời, IQ của anh ta là bao nhiêu vậy? Thế mà cũng đoán được sao?

- Đúng.
- À, hóa ra là Trương tiểu thư thích thăm tôi à?- Lúc này anh mới bỏ tay ra, nở một nụ cười cực đều.
- Cái gì? Tôi mà thêm thích anh cơ á? Nếu anh có hàng ngàn cô chân dài đến xếp hàng theo đuổi anh thì trong đấy cũng không bao giờ có tôi.- cô khẳng định chắc nịch.

Anh liếc mắt nhìn cô rồi phán:

- Cô nghĩ chân cô dài lắm à?
- Anh...- Cô tức xì khói. Dám chê cô chân ngắn sao? Dù sao cô cũng cao 1m68, thế là cao rồi.

- Chân- ngắn.

- Không nói chuyện với anh nữa.- Cô bực mình quay gót đi về.

Tại nhà Thiên Di lúc 11h đêm...

- Mệt quá!!- Thiên Di cùng mái tóc đen nhuộm nước bwocs ra từ phong tắm. Tắm xong cô cảm thấy thật thoải mái dễ chịu hơn nhiều.

Nằm một lúc cô bật dậy, mở laptop ra và tiếp tục hành trình xâm nhập vào The Best.

Cô giải mãi, giải mãi mà vẫn không tìm được mật mã. Anh ta nghĩ ra mật mã gì mà khó quá vậy!

Nghĩ lại chuyện lúc chiều làm cô phát bực. Bàn tay loay hoay trên bàn phím ấn mật mã rằng:” Chân- ngắn”- 2 từ cô ghét.

Màn hình hiện lên chữ” Chúc mừng, bạn nhập mật mã đúng rồi.”

Anh ta,, anh ta đùa mình à? Anh cứ đợi đấy...Trần Mặc à...

Cứ nghĩ cách trả thù anh làm cô quên mất đã mở được mật khẩu nên bây giờ mật khẩu đã bị thay rồi. Thật là...

Thôi, mai tính tiếp, cứ nghĩ cái đã...

*****

Mới sáng sớm, Lam Từ đã sang nhà Thiên Di đón cô, anh bấm chuông cửa. Tiếng chuông làm cô thức dậy, vệ sinh cá nhân rồi ra mở cửa khi vẫn trong bộ quần áo Pijama dễ thương hình khi con.

- Ai vậy?- Giọng cô ngái ngủ, thỉnh thoảng ngáp một cái. Hình như đánh thức cô như vậy là làm phiền cô rồi sao?

- Là anh.- Anh thấy cô như vậy không khỏi bật cười.

- Hà? Là anh sao. Sao anh đến sớm vậy?- Thấy anh không trả lời, mà cứ nhìn mình cười cô bất giác cúi xuống nhìn bộ quần áo trên người mình.

Là Pijama. Cũng dễ thương mà sao anh ấy cứ cười mình nhỉ?

Một lát sau cô mới hiểu ra thì mặt đỏ tía tai, chạy một mạch lên nhà thay quần áo. Thật là xấu hổ quá đi mà!!

- Xin lỗi. . .tại vừa nãy em không để ý nên. .- Cô mặc trên mình bộ váy xòe màu trắng, ngoài khoác áo dạ trắng phối cùng mũ len bông trắng tuyết. Cô diện luôn cây trắng sành điệu.

- Không sao đâu. Lên xe anh đưa em đi ăn sáng.- Anh vừa nói vừa xoa đầu cô.

- Ngày nào anh cũng đưa em đi thế này có làm phiền anh không?- Cô ngại ngần hỏi.

Không phiền anh đâu, đây là anh tự nguyện mà.- Anh cười vắn nụt cười thương ngày mà sao nó ảm áp quá vậy.

Cô cười rồi lên xe cùng anh. Ở cạnh anh thật ảm áp, an toàn như là ở cùng người anh trai của mình vậy...

Tại công ty The best...

-Đến nơi rồi. – Anh mở cửa chạy ra cửa bên kia mở giúp cô. Cô với anh bước vào đại sảnh công ty, mấy nhân viên nữ bắt đầu bàn tán nhưng cô đều bỏ ngoài tai những lời nói không hay đấy.

Cô đi nhanh lên phòng tổng giám đốc. Đẩy cửa vào, căn phòng trống trơn lạnh ngắt. Anh ta chưa đi làm sao? Căn phòng thật tẻ nhạt.

Chán nản, cô đi pha cà phê cho anh như một người thư kí thực thụ. Cô pha cà phê rất ngon nha. Chính cô cũng cảm thấy tự hào về điều đó. Cô muốn thiết kế thời trang thay vì làm công việc chán ngắt này. Cô muốn làm bánh và pha những đồ uống cô thích. Cô muốn mở một tiệm cà phê nhưng không có tiền vốn nên đành làm công việc này trước.

Cô rất thích thời trang, nhất là thiết kế những bộ váy cưới, thật lung linh rạng rỡ. Cô ước được tự thiết kế cho mình một bộ váy cưới cho chính mình. Ước mơ của cô thật hào huyền.

Mẹ là người cho cô ước mơ đó, bây giờ mẹ không còn nữa, vậy thì cô còn giữ ước mơ đấy làm gì?

Cô cười khổ:

- Mẹ à, con nhớ mẹ lắm mẹ có biết không?

Đáp lại cô là bốn bức tường trống vắng, cảm giác thật cô đơn đến nhường nào....

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Anh không ác như cô tưởng

(P/s: Sorry mn vì ra chương chậm nhé! Tha thứ cho tác giả với.((Tại mình có việc bận cùng bame mình k cho lên máy nên mình k viết được. Thông cảm cho mình nha! Love you all.))>>)

- Cô vào đây làm gì?- Đằng sau cô vang lên giọng nói lạnh và có đôi chút khó chịu.

Cô tươi cười quay lại:

- Tôi pha cà phê cho anh này!

- Hôm nay sẽ có bão lớn đây.- Anh cười, nụ cười như vầng trăng khuyết.

Cô xụ mặt xuống, pha cho lại chén người ta! Thật là...

Thấy cô không vui anh liền ngồi xuống nhấp chút cà phê. Thú thực, rất ngon. Vị đắng đắng của cà phê, vị ngọt thanh tao của sữa đặc, tất cả hòa quyện với nhau tạo nên một hương vị tuyệt vời. Cô gái này có thể pha được vậy sao? Những kí ức chợt ùa về, anh vẫn nhớ 3 năm trước, người con gái anh yêu cũng hay pha cà phê cho anh, mùi vị cũng rất giống thế này nhưng người pha lại là 2 người hoàn toàn khác nhau.

Thấy anh uống thì cứ ngỡ người ra thì cô cười hỏi:

- Sao? Anh thấy thế nào? Anh thấy tay nghề của bốn cô nương tôi chưa? Ngon phải không?

- Cũng tạm được.

- Tôi coi đó là lời khen. Tôi dự tính mở một cửa hàng bánh nhỏ, tôi sẽ được làm bánh và pha nhưng đồ uống tôi thích.

- Tôi tưởng cô học thiết kế thời trang cơ mà.

- Đúng vậy, đây là giấc mơ hồi nhỏ của tôi, nó được dựng lên bởi một người, tiếc là người đó đã không còn nữa rồi.- Nói đến đây, mắt cô ánh lên một sự đau thương, mắt mắt rất lớn. Cô nói tiếp- Tôi muốn thiết kế một thứ thôi, đó là váy cưới tôi muốn thiết kế váy cưới cho riêng mình.

Anh không nói gì chỉ nhấp chút cà phê trong tách.

Bầu không khí trở lên im lặng, ngọt ngào vô cùng. Cô gượng cười nói chuyện vài câu để xoa tan bầu không khí đáng sợ này:

- Tôi thấy bác Phụng rất hiền mà sao anh ác thế nhỉ?

- Và rất đẹp trai nữa đúng không?- Anh nhướn lông mày về phía cô nói.

- Phì...hahaa..anh tự tin quá đấy.- Cô cười, nụ cười thoải mái. Nụ cười mang nét vô tư hồn nhiên của cô gái tuổi đôi mươi, mang nét tinh nghịch của Thiên Di và đặc biệt rằng nó...rất đẹp!

Ồ với anh rất ít khi cô cười, đây là lần đầu tiên anh thấy cô cười như vậy, anh không ngờ cô cười đẹp đến vậy, so với người ấy thì có lẽ đẹp hơn rất nhiều.

Anh liếc cô làm cô im bặt:

- Hôm nay chúng ta sẽ đến trại trẻ mồ côi để làm từ thiện. Cô chuẩn bị đi.

- Kề máu lạnh như anh cũng biết làm từ thiện à?- Cô cười đều.

- Hôm nay tôi hơi hiền với cô thì phải, cô thích phạt phải không?

- Đừng mà, hình phạt của anh ghê lắm- Cô cúi đầu về hồi lỗi.

- Chúng ta đi, có mỗi hai chúng ta thôi à?

- Không, ta đi trước tí họ mang quỹ đến sau.

Rồi cô cùng anh đi đến trại trẻ mồ côi Thanh Tân.

Tại Thanh Tân...

-Nhìn bọn trẻ dễ thương quá!

- cô thích trẻ con à?

- Đúng. Anh có thích không?

- Có.

- Thật không?- Cô nhìn anh nghi hoặc, người như anh cũng quý trẻ con cơ á, ghê thật!!

Anh không trả lời kéo cô vào trại trẻ mồ côi.

Trong đây, toàn trẻ con là trẻ con, đông lắm!! Phải tầm gần 50 đứa mà có mỗi 7 cô phụ trách. Bọn trẻ đa số đều học cấp một, có mấy bé mầm non dễ thương lắm.

Cô lại gần, bế một đứa bé 2 tuổi, nựng nó, thỉnh thoảng xoa xoa đôi má phúng phính của bé, yêu lắm cơ!

Mấy đứa trẻ khác cứ sa vào anh, hình như anh hay đến đây thì phải. Tụi trẻ quý anh lắm, đứa nào mặt cũng hớn hờ, vui vẻ khi thấy anh. Còn anh thì... làm cô rất ngạc nhiên, thay vì khuôn mặt lạnh tanh thường ngày bằng một khuôn mặt vui vẻ, dịu dàng cùng nụ cười tươi trên môi. Nụ cười đó quá chói, quá đẹp. Cô lần đầu thấy anh cười, anh cười nhìn không khác gì một thiên thần. Bây giờ cô thấy anh thật đẹp trai, vẻ đẹp hoàn mỹ không tì vết.

Cô cứ ngây người nhìn anh, lúc anh quay ra nhìn cô thì cô mới cúi đầu xuống và dỗ dành đứa bé trên tay.

Một lúc sau, tầm 10 đứa trẻ vây quanh cô, đứa nào cũng hỏi cô:

-Cô xinh đẹp, sao cô đẹp vậy cô?

- Cô ơi, sao cô dễ thương thế?

- Cô ơi, làm sao để con được như cô?

- Cô ơi, cô là bạn gái chú Trần Mặc ạ?

Hả?? Câu hỏi cuối là gì vậy? Cái gì bạn gái sao? Bạn gái của tăng băng di động đó ư? Không đời nào. Cô gạt phăng câu hỏi đó ra và cúi xuống chơi cùng tụi nhỏ. Tụi nhỏ dần dần quý cô, đa số các bé đều ngồi xuống quanh cô chơi với cô rất vui vẻ.

Cô được tụi nhỏ đặt biệt danh là “Cô xinh đẹp”, cô thấy mình đâu đẹp đến vậy.

Có một bé rất tình nịch bảo cô hát:

- Cô ơi, cô hát tụi con nghe đi cô!

- Đúng rồi cô, cô hát đi cô!- Tụi trẻ đều hưởng ứng.

- Nhưng mà...

- Đi mà cô, cô xinh đẹp!

- Thôi được rồi, cô sẽ hát cho tụi con nghe, không hay đừng trách cô đấy.- Cô đành chấp nhận.

- Vâng ạ.- Tất cả vui vẻ đồng thanh.

Cô cất tiếng hát, không gian ồn ào xung quanh im bật để nghe cô hát. Gió như ngừng thổi, chim non ngừng hót, lá ngừng rơi và mùa đông ngừng lạnh. Vạn vật chìm vào sự yên ắng tĩnh lặng của thời gian, những con mắt của trẻ thơ dán chặt vào cô, đôi tai đang cảm nhận những giai điệu nhẹ nhàng, sâu lắng.

“Về lại con phố ấy, có người thân.

Tìm lại đêm tháng bốn mưa dầm... Tìm mẹ trên phố xưa, gánh hàng rong, nơi tuổi thơ nghèo.

Về lại con phố ấy, có người thương.

Tìm người em gái xa xôi ngày nào.

Thành thị loang khói bay ngờ màn sương, giảng phủ xa mờ..... “ Giọng hát trong trẻo, rung động lòng người. Cô hát lúc trầm lúc bổng, lúc ngân nga, những giai điệu của bản ballad nhẹ nhàng, dịu nhẹ, êm lăm, nhẹ lăm và..hay lăm!!

Anh ngạc nhiên, thả hai tay trong túi quần ra, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của người con gái ấy, bên tai vang lên nhưng âm vang của bài hát, đi sâu vào trong tiềm thức của anh...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: The cherry

Anh vẫn đứng đó, thưởng thức những giai điệu ngọt ngào. Khi cô ngưng hát, những tiếng vỗ tay, những lời khen ngợi của tụi nhỏ thì anh vẫn chìm trong giọng hát đấy.

Cô quay ra mỉm cười nhìn anh, đôi mắt rất hiền không có chút tình nghịch nào trong đấy kéo anh ra khỏi tiềm thức kia.

Anh xem đồng hồ, đã 4:30 chiều rồi, thời gian trôi nhanh vậy sao?

Thư kí và tổng giám đốc ra về tạm biệt tụi nhỏ. Ngồi trong xe, cô suy nghĩ mãi một chuyện bây giờ mới dám nói:

- Này anh, cho tôi nghỉ việc nhé?
- Tại sao?
- Tôi không muốn làm nữa, nó chán ngắt. Tôi muốn mở một tiệm bánh.
- Tôi sẽ giúp cô.
- Anh tốt đến thế à?- Cô ngạc nhiên quay ra nhìn anh.
- Tôi đã hứa với ba tôi là sẽ giúp cô rồi nên đây có lẽ là lần cuối tôi giúp cô đấy.
- Cảm ơn nha.
- Chưa hết, tôi có sẵn một cửa hàng nhỏ, tôi sẽ cho cô cửa hàng đấy, có đầy đủ đồ dùng rồi vì đây cũng từng là cửa hàng bánh ngọt. Phần còn lại cô tự lo.
- Cũng được.
- Xuống xe.
- Sao?-Bây giờ cô mới biết xe đã dừng.
- Bạn trai cô đón kìa.

Nhìn theo hướng mắt anh nhìn, cô thấy chiếc Rolls Royce trắng quen thuộc. Là Lam Từ.

- Ồ chào.- Rồi cô bước xuống xe. Nắng ấm hắt lên người cô, trông tựa như một sứ giả áo trắng xinh đẹp.

Đi đến chào hỏi Lam Từ, cô kể hết mọi chuyện về sẽ mở tiệm bánh cho anh nghe, như kể cho một người bạn thân của mình vậy. Nhắc đến bạn mới nhớ dạo này Kim Nhung sao rồi nhỉ, mấy tuần xa cách không báo trước cho cậu ấy có sao không nhỉ?

Thôi kệ vậy, sắp gặp nhau rồi còn gì. Tuần sau là cô phải đi học rồi, nghỉ mãi vậy cũng không được.

- Anh, bao giờ em sửa quán em sẽ gọi anh ra giúp.- Cô cười tươi nói với Lam Từ.

- Được, anh sẽ giúp em- Anh xoa đầu cô, cái xoa đầu đầy nhớ nhung.

Cô không nói tiếp, chỉ nhẹ răng cười thôi. Không hiểu sao, anh thấy vậy thật dễ thương.

-Anh cho tôi địa chỉ quán đấy đi.

- Số nhà 12, đường Tháp Thiên.

- Cảm ơn.

Đầu dây bên kia im lặng, nhẹ nhàng cúp máy.

- Bắt tay vào làm thôi- Cô xắn tay áo lên, khuôn mặt quả quyết xinh đẹp.

Cô đi mua các loại trang trí cho quán, gọi cho Lam Từ ra giúp, có mỗi hai người sao làm nổi? À, còn Vũ Nhung, gọi cho cậu ấy mới được.

Cô bấm máy, gọi, đầu dây bên kia vang lên tiếng nói của con gái vang to hết cỡ, giọng đầy sự trách móc:

- Này, bà làm gì mà bây giờ mới gọi cho tôi hả? Bà đang chết ở cái xó xỉnh nào đấy hả? Đi đâu mà không báo tôi một tiếng, làm tôi lo lắng đấy, biết chưa? Mà bao giờ bà đi học lại?

- Từ từ, nghe tôi nói đã, tôi cần cậu giúp.- Giọng cô nhẹ nhàng.

- Sao? Bỏ rơi người ta bao lâu nay mà thoáng cái đã gọi người ta đến giúp sao?

- Vậy là bà có muốn giúp tôi không hả? Có hay không để tôi còn tắt máy, phí tiền điện thoại quá.- Cô tức, mắng Vũ Nhung.

- Ấy ấy làm gì mà căng thế? Bạn bè xa nhau mà sao nở nói thế. Cậu cần giúp gì tôi giúp.- Vũ Nhung thay đổi hẳn giọng nói.

Cô chỉ “hừ” một tiếng rồi nói địa chỉ cho Nhung.

Vài phút sau, Vũ Nhung có mặt, tươi cười nói:

- Bạn hiền cần giúp gì mình giúp cho?

- Cậu giúp tôi dọn quán.

- Gì, bốn cô nương ngọc ngà như thế này mà phải đi dọn hộ cậu á?- Vừa nói cô vừa đưa tay vuốt vuốt mấy cái.

- Có giúp không?- Thiên Di trừng mắt.

- Có có.

Vũ Nhung là bạn cùng lớp của cô, rất hiểu cô và rất hợp cô. Không thích trai đẹp, không đánh đá, không điệu đà mà rất cá tính. Rất nghe lời cô, cô chỉ trừng mắt hoặc dọa tí là nghe liền. Vì một lần không giúp cô mà đi chơi, nên cuối cùng cô bị ngã gãy chân tại leo thang. Từ đó Nhung luôn giúp cô vì sợ cô lại bị thương lần nữa.

- Giới thiệu với cậu đây là Lam Từ, Giám đốc ở công ty cũ mình làm, Lam Từ đây là Vũ Nhung bạn thân em.

- Chào anh/cô.

Không làm mất thời gian cả ba lao đầu vào dọn quán giúp Thiên Di. Trong quán được dọn dẹp sạch sẽ, gam màu chủ đạo là xanh lam, xung quanh tường là những miếng dán hình hoa bồ công anh cùng vài cây cỏ xanh, lá xanh lướt lướt, dán thêm mấy chữ “Love”, “BFF”,... Bàn ghế trong gỗ ngoài nhựa màu trắng muốt, mặt bàn được trải khăn màu kem, điểm thêm hộp khăn giấy và một lọ hoa hồng nhỏ. Trên ghế có một cái đệm.

Bên trong quán không gian mát mẻ, những bài hát được phát liên tục, không làm cho người ta cảm thấy nhàm chán. Cô là chủ quán, Kim Nhung là phó quán, cả hai đặt tên quán là The Cherry(Trái Anh Đào). Phục vụ thì cô sẽ tìm người giúp cùng trả lương cho người ta nữa. Cô sẽ thuê thêm 4 người nữa, 3 người làm bánh cùng 2 người phục vụ, 1 tình tiền. Cô đang nghĩ nên thuê ai bây giờ.

- Nhung cậu nghĩ ta nên thuê ai đây?

- Cái Vy thì sao?

- Vy nào?

- Bé Vy kém mình 2 tuổi năm nhất mà hay chơi với tụi mình đó.

- À, được đấy.- Cô lục tung ký ức rồi nói.
  - Huy Du, lớp trưởng lớp mình và là hàng xóm của cậu, được không?- Nhưng nói.
  - Cũng được, mặc dù tôi không ưa gì gã đó.
  - Tôi không nghĩ được nữa, cậu nghĩ đi.- Nhưng nằm xuống bàn, mệt mỏi.
  - Để xem nào...- Cô nghĩ, tìm những người cô quen biết- Anh Đức và anh Hiếu được không?
  - Hai cái anh năm tư lần trước va phải cậu á?
  - Tôi quen 2 người họ từ trước rồi.
  - Ủ, thuê 4 người đấy đi, tôi mệt rồi.- Nhưng nằm ườn trên bàn thiếp đi một giấc.
- “Không biết họ có đồng ý làm không nhỉ?”- Cô rút điện thoại ra và liên lạc cho từng người một. Vậy là ước mơ của cô sắp thành hiện thực rồi.
- Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.
- Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Khai trương

- Alo-Chất giọng trầm trầm ôn nhu vang lên.
  - Huy Du à?
  - Ủ.
  - Tôi có việc nhờ cậu giúp. Cậu có muốn một công việc làm thêm không?
  - Có, sao vậy?
  - À là tôi mới mở quán bánh ngọt thiếu nhân viên phục vụ, không biết cậu có đồng ý làm không, tôi sẽ trả lương cho cậu.
  - Tôi sẽ giúp cậu, không cần lương đâu, tôi chỉ làm việc bán thời gian thôi.
  - Vậy cảm ơn cậu nhiều.
  - Không có gì.
- Nói rồi cô cúp máy vậy là một người đã đồng ý không khó khăn như cô tưởng. Giờ đến anh Thành.
- Sao?- Tiếng nói khó chịu khi bị người khác làm phiền.
  - Anh đang bận à?
  - Có chút việc, nói nhanh đi.
  - Anh có muốn làm thêm không?
  - Em nghĩ gì? Anh đây mà phải đi làm thêm á?
  - Vậy anh có muốn tán gái không?
  - Tán gái sao?... Cũng được, việc gì em nói nhanh đi.- Giọng người bên kia đã dịu hơn hẳn.
  - Em mới mở quán, đang thiếu nhân viên, em muốn anh làm phục vụ, em sẽ trả lương.
  - Anh mà phải làm công việc đó sao?
  - Anh không muốn à? Em nghĩ với vẻ đẹp trai như anh sẽ thu hút rất nhiều khách mà lại là khách nữ, anh tha hồ trở tài. Anh không đồng ý thì thôi vậy.-

Cô nói tỏ vẻ tiếc nuối.

- Khoan đã, anh chưa nói hết. Anh đồng ý.

- Vậy nhé, 6 giờ sáng mai tại số 12 đường Tháp Thiên, anh nhớ rủ thêm anh Thiên nữa, em nghĩ anh ý sẽ đồng ý.

Rồi cô cúp máy không cho anh ta nói thêm từ nào nữa. Vậy là được 3 người, còn mỗi cái Vy thôi.

- Vy à?

- Vâng, sao chị?- Giọng nói dễ thương ngọt ngào khiến người ta chỉ muốn nựng.

- Em có muốn làm đầu bếp làm bánh ngọt không?

- Có chứ chị, chị biết em rất thích làm bánh mà.

- Vậy sáng mai 6 giờ em ra số 12 đường Tháp Thiên nhé.

- Ồ chị.- Thiên Vy chưa nói xong thì đã bị cô ngắt máy.

Cô cười đắc ý, vậy là quán bánh The Cherry đã hoàn thành. Ước mơ thành hiện thực!! Bây giờ cô rất vui, vui cả ngày luôn.

Sáng mai, tại quán của cô, mọi người tụ tập đông đủ. Cô đồng đặc tuyên bố:

- Từ bây giờ, tôi sẽ là chủ quán này, tôi và Hà Thiên Vy sẽ là người làm bánh, 3 người Phong Huy Du, Hoàng Tam Thiên, Uy Ngũ Thành sẽ làm phục vụ bồi bàn, Dương Vũ Nhung sẽ là quản lý quán.

- Ok, anh làm luôn.- Thiên vui vẻ trả lời.

- Cũng được.- Ngũ Thành và Huy Du đồng thanh nói.

- Em đồng ý cả hai tay.- Thiên Vy nhanh nhẩu đáp.

- Được, ta quyết thế đi. Chiều nay 3 giờ quán sẽ khai trương đây là đồng phục mọi người nhớ làm việc cẩn thận đấy.- Nói rồi cô đưa cho mỗi người một bộ đồng phục quán.

- Vâng thưa chủ quán.- Cả năm người đồng thanh làm cô bật cười.

Đồng phục của quán là: Nam- Áo sơ mi trắng phía trái ngực cài bóng kết hợp với quần tây đen cùng với một chiếc tạp dề màu nâu sữa đeo ngang hông. Trông vô cùng lịch lãm. Nữ- Áo sơ mi trắng trên cổ có dây ca-vat một ngăn một dải màu ca rô vàng nâu kết hợp với váy đen ôm sát phối với tạp dề nâu nhạt ngang hông. Tất cả đều trở thành những cô nàng xinh đẹp lịch sự.

Đúng 3 giờ chiều, các nhân viên của cô đã xuất hiện trong bộ đồng phục quán trông ai cũng điển trai xinh đẹp. Quán bắt đầu khai trương, bên trong là đầy những quả bóng bay xinh đẹp màu hồng phấn. Biển quán treo chữ “The Cherry” màu đen nổi bật giữa nền xanh lam dịu nhẹ.

Hai anh chàng “hot boy” của quán đứng chào khách làm thu hút khách đông đảo đặc biệt là khách nữ. Nhưng với vẻ đẹp dễ thương, cá tính và hiếu khách của Thiên Vy, Vũ Nhung cũng làm không ít các chàng trai đổ xô vào quán. Cô cùng Huy Du đứng bên trong tươi cười đón khách. Mọi khách hàng đều hài lòng về quán của cô.

Bánh ngọt thì khỏi nói, dựa vào tay nghề điều luyện của cô và Vy đã làm nên những chiếc bánh bắt mắt và ngon tuyệt. Ngày đầu đã thế này chắc mấy ngày sau phải đắt khách lắm đây.

10 giờ tối là thời gian quán đóng cửa, cả 6 người các cô đều chân tay mệt mỏi ra rồi, ai ai đều nằm oải ra bàn và miệng liên tục kêu mệt. Ngũ Thành lên tiếng, giọng nói đầy sự mệt mỏi:

- Chỉ là anh muốn giúp mọi người của mình thôi không thì còn lâu anh mới làm công việc này. Mệt chết đi được!

- Đúng vậy vì bé Di anh sẽ làm hết.- Tam Thiên với gương mặt quả quyết nói.

- Thôi nào, em rất cảm ơn các anh đã dốc hết sức giúp em, mấy anh mấy chị muốn gì em khao.- Cô cười.

- Vịt quay.- Nhưng giờ tay phát biểu ý kiến.

- Thôi đi cô nương, bồn cung ta chưa thừa tiền đến nổi đầy đầu mà bây giờ chả còn hàng quán nào mở cả hay để bồn cung cho mấy người xem tay nghề

của bốn cung vậy.- Cô chống tay phải vào hông tay kia cốc phát vào đầu Nhung.

- Cũng được.- Mọi người đầu ý. Cô xắn tay áo lên vào bếp làm món bánh dorayaki.

20 phút sau...

- Đây, bánh của mọi người đây. Đẹp chứ?- Cô từ bếp bê ra một đĩa sáu cái bánh ngọt doraemon đầy hấp dẫn.

- Để anh thử.

Thành cầm chiếc bánh lên, cảm nhận được độ giòn mềm của vỏ bánh. Ăn vào vị ngọt của nhân matcha thơm ngon, béo ngậy. Đây là món bánh ngon nhất mà anh từng được ăn.

- Ái chà chà, ngon ghê! Không hổ danh là muối muối của ta.- Ngủ Thành giờ ngón tay cái ra với vẻ mặt đầy tự hào nhìn cô.

- Ca ca quá khen.- Cô cũng làm theo, giờ một nắm nắm ấn vào lòng bàn tay còn lại.

Một buổi tối rộ tiếng cười của nhân viên quán cô sau một ngày làm việc mệt mỏi. Cô cảm thấy mình rất may mắn khi có những người bạn tuyệt vời này.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đụng mặt lục tiểu thư

Bắt đầu một ngày mới bằng việc thức dậy, cô gái nhỏ của chúng ta khẽ mở đôi mắt to tròn, vươn vai thức dậy. Vệ sinh cá nhân rồi mặc bộ quần áo làm việc rồi đạp chiếc xe nhỏ đến quán.

Cô đến sớm nhất nên phải dọn dẹp lại. Sao nhân viên của cô vẫn chưa đến nhỉ? Vừa nói xong thì cả đàn nhân viên của cô đã “bay” đến rồi. Cô chống hai tay vào hông, vẻ khó chịu hỏi:

- 7 giờ 30 giây, mấy người đến muộn 30 giây. Có biết chủ quán dọn vật và thể nào không hả?

- Xin lỗi chủ quán.- Cả 5 người cúi người xin lỗi. Cô ngạc nhiên, hôm nay mấy người ấy vui lạ thường. Cô nghiêm mặt:

- Tốt. Làm việc đi.

- Yes Sir!

Lúc đầu lẻ tẻ vài người vì vẫn còn sớm. Nhưng được một tiếng sau khi quán mở cửa thì có hai vị khách đặc biệt bước vào. Cô mỉm cười đón khách:

- Kính chào quý khách.

- Chào em- Giọng nói thân quen vang lên, cô ngẩng đầu lên...Ồi trời ơi! Ai đây? Không phải Tổng giám đốc cùng giám đốc công ty The Best sao? Cô ngạc nhiên. Thấy cô như vậy Lam Từ mặt hơi buồn bảo:

- Em không mời anh vào sao?

- À.. mời quý khách.- Lam Từ giúp cô quay lại hiện tại và gượng cười nói.

Đưa thực đơn cho 2 anh chàng đẹp trai này, một bên là thiên thần, bên còn lại chắc chắn là ác quỷ. Cô mỉm cười tinh nghịch với Lam Từ, nhẹ nhàng nói:

- Sao anh đến quán em vậy?

- Anh đến ăn thử xem tay nghề em ra sao.

Quay sang Trần Mặc, cô nở nụ cười tươi như hoa hỏi:

- Ngon gió độc nào đưa Trần Tổng đến đây vậy?

- Vậy cô nghĩ tại sao tôi ở đây? Tất nhiên là đến thử món ngon của nhân viên mình rồi. Để xem tôi giúp cô là đúng hay sai.- Rồi anh cũng “cười”.

Hai người nhìn nhau cười, nụ cười rất “đẹp”. Như hai oan gia gặp nhau, mùi thuốc súng nồng nặc quanh đây.

Bống...

- Nhìn kìa nhìn kìa!! Kìa có phải Trần Tổng không nhỉ?

- Giám đốc Lam Từ nữa kìa!

- Trời ơi đẹp trai long lanh như bức tranh vậy nè!!

Mấy cô nàng fan hâm mộ của hai anh chàng đang ngăm ngăm cùng bàn luận về vẻ hoàn mỹ của hai chàng. Còn cô cùng hai chàng nhìn họ như những sinh vật ngoài hành tinh vậy. Máy cô nàng bắt đầu chạy vào quán cô, cố ý chọn bàn gần hai anh nhất, có cô thì tỏ vẻ sang trọng gọi toàn món bánh đắt nhất của quán, có người thì cố tình nói to với bạn mình về gia tài về nhan sắc. Tất cả đều để gây chú ý đến hai anh. Phải nói lời xin lỗi với mấy cô, kế hoạch của các cô đổ bể rồi. Hai anh không thèm liếc mắt làm mấy cô nàng tức giận nhưng vẫn phải nhịn.

Một cô gái có vẻ đẹp sang chảnh bước vào quán, trên người toàn là đồ hàng hiệu. Túi xách màu nâu đỏ của Chanel, khoác trên mình chiếc áo lông màu trắng muốt của hãng Prada nổi tiếng. Khuôn mặt trang điểm một lớp phấn dày, đôi môi đỏ đầy quyến rũ. Nhìn cô ta như một nữ hoàng, hẳn là ai cũng có thể biết cô ta là một thiên kim tiểu thư của tập đoàn nào đó.

Thiên Di thấy cô ta có vẻ quen quen, nhìn một lát mới để ý đó không phải là tiểu thư của Lục gia, Lục Bảo Thy sao? Vẫn vẻ ngoài như vậy, kiêu kì và khinh người. Cô ta dùng chất giọng đanh đá vốn có của mình gọi:

- Chủ quán đâu.

- Tôi đây.- Thiên Di cầm thực đơn mỉm cười đi đến chỗ cô ta.

- Ô, đây không phải là thư kí của Trần Tổng sao? Cô bị đuổi việc rồi hả? Đuổi là phải, tôi mà là anh ấy tôi đã đuổi cô từ lâu rồi.- Cô ta tháo kính ra tỏ vẻ quen biết từ lâu.

- Quý khách muốn ăn gì?- Cô vẫn giữ nguyên khuôn mặt như vậy.

- Cho món đắt nhất.

- Xin đợi một chút.- Cô lui ra và đi làm bánh cho thiên kim tiểu thư kia.

Mấy cô gái xung quanh có vẻ không ưa Bảo Thy là mấy, nhưng có vài người vẫn bàn luận về cô thư kí bị đuổi việc:

- Hóa ra chủ quán này bị đuổi việc khỏi The Best sao?

- Chắc thuê quán vất vả nhỉ? Khổ thân.

- Tại cô ta làm việc không xong nên bị đuổi là phải.

Vân vân và vân. Những câu nói bàn tán về một người liên tục thốt ra từ những cô nàng lắng chuyện kia nhưng cô vẫn không mấy may đến nó vì đó là những điều trái sự thật.

Cô đưa bánh và trà cho Thiên Vy mang ra, ai ngờ bị cô ta ngáng chân nhưng bé Vy nhà ta ngây thơ lắm. Bị đồ trà cùng bánh lên người cô ta, chỉ biết cúi đầu xin lỗi, nhận hết lỗi về mình mặc dù cô nhớ mình không bị vấp. Thiên Di đứng trong bếp thấy hết mọi chuyện, muốn ra cho cô ta một bài học nhưng cô phải nhịn vì biết tính nóng nảy của mình sẽ làm hại Vy và quán. Cô chạy ra, cúi đầu xin lỗi cùng Vy:

- Thật sự xin lỗi quý khách chúng tôi sẽ làm lại.

- Máy người làm ăn kiểu gì đấy hả? Có mỗi việc phục vụ khách cũng không xong. Cô bị đuổi việc là phải rồi.- Cô ta được cơ hội mắng cô, tay chỉ vào cô cùng Vy.- Giờ mấy người muốn đền thế nào? Bộ quần áo này đắt lắm đấy.

- Tôi sẽ tr...- Cô chưa nói hết câu thì đã bị Lam Từ chặn lại.

- Vị tiểu thư đây muốn bao nhiêu tôi sẽ trả, nhưng đừng làm phiền em ấy.

- Cô muốn gây chuyện với nhân viên của tôi sao, Lục tiểu thư?- Trần Mặc lên tiếng làm cô ta hốt hoảng.

- Không phải, em em...

- Tôi cùng mọi người ở đây đã thấy hết, cô mau xin lỗi em ấy đi.- Lam Từ nói.

- Tôi..tôi.- Cô ta thấy hai anh chàng kia đã bao che cho Thiên Di liền lấp bắp.

- Còn không mau xin lỗi.- Trần Mặc nói với hàn khí bao quanh.

- Em... Tôi.. x..xin lỗi.- Cô ta đành phải xin lỗi nhưng trong lòng thì rất giận. Nói xong bèn quay sang Trần Mặc:

- Anh ở đây rồi, đi ăn với em được không? – Giọng cô ta ngọt xớt.

- Tôi ăn ở đây.

- Anh...- Cô ta tức quá cầm túi xách đi ra ngoài.

Mấy cô nàng trong quán bắt đầu bàn tán:

- Thiên kim tiểu thư gì mà thế, mắt mặt quá.

- Phải đấy.

Trần Mặc quay ra nhìn mấy cô gái kia bằng ánh mắt sắc lạnh, giọng trầm và lạnh, anh nói:

- Còn mấy cô nữa, lo chuyện của mình đi, đừng có xen vào chuyện người khác.- Rồi anh thản nhiên đút hai tay vào túi đi về chỗ ngồi của mình. Lam Từ cũng đi theo.

Cô bảo Vy vào bếp đi, cô không trách em ấy, cô chạy lại chỗ hai người đã giúp cô:

- Cảm ơn hai anh.

- Anh phải giúp em chứ.- Lam Từ xoa đầu cô.

- Tôi không thích cô ta, tôi tưởng cô sẽ dùng võ cho cô ta một bài học chứ?

- Ban đầu định thế nhưng nghĩ lại thì không nên.

(To be continued =))

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Người ngoại quốc

- Cô mà cũng biết cái gì nên và không nên à?- Anh cười một nụ cười đều.

- Anh... Sao tôi không biết chứ?- Cô vênh mặt lên.

- Vì cô ngốc. –Anh nói, chỉ nói đùa thế thôi chứ anh biết cô rất thông minh, nhưng nhiều lúc cũng hơi ngốc một chút. Là một hacker nổi tiếng như vậy, không thông minh mới lạ, còn phá được mật mã của anh, có lời khen cho cô.

- Tôi không ngốc.- Cô nhìn thẳng vào anh, hai đôi mắt nhìn nhau tóe lửa.

- E hèm... Nãy giờ có ai đó coi tôi vô hình thì phải?- Lam Từ liếc tò vè tui thân, tội nghiệp.

- Thế ư? Anh tội nghiệp ghê.- Cô cũng cảm thấy tội lây cho anh.

Còn hai người kia thì nhệt mặt ra, cô ngốc thật hay giả vờ ngốc vậy? Nói thế mà cũng không hiểu ra ư? Bỏ tay rồi.

Hai chàng trai thờ dài một tiếng, cô đứng lên nói rõ ràng:

- Nãy giờ có thấy hai anh ăn uống gì đâu, gọi món ra rồi để đấy cho đẹp à? Trưa rồi, mấy anh không định về sao? Hay là muốn ngủ lại quán tôi đây?

- Thế cho anh một chỗ nhé.- Lam Từ cười tươi.

- Tôi là sếp sang “thăm” nhân viên một hôm mà cũng bị đuổi sao? Cô nhần tâm thật đấy.- Trần Mặc tiếp lời.

Hai cái người này... định ngủ lại đây thật sao?

- Tôi nói thế thôi, hai người nhìn xem quán tôi còn chỗ nào để ngủ không?

- Vậy thôi, tôi về đây.- Anh liền đứng dậy đi.

- Em làm việc vui vẻ nhé. Chiều anh qua đón.- Lam Tử cũng đứng lên về luôn.

Hai người ra đi... để mình cô bơ vơ ở lại. Ở hay, này giờ là trêu mình à? Cô mặt ngẩn ra một lúc rồi bỗng đỏ bừng tức giận, đi một mạch vào bếp cầm túi bột đồ hết ra làm bánh. Cô đắm vào bột bánh cho hả giận. Kim Nhung thấy vậy chạy vào:

- Cậu không sợ bánh nó bị tổn thương vì cậu sao?

Cô quay ra, mắt vẫn vậy, trong veo như hồ nước, chỉ thấy một tia giận dữ thoáng qua gió thổi. Nhưng khuôn mặt thì cau có:

- Mặc xác nó, tôi tức.- Rồi cô tiếp tục hành trình “tra tấn” bột bánh vô tội.

- Đám tiếp đi, tôi đi đây.

- Ồ.

Mấy phút sau, cô nguôi giận liền dọn dẹp đóng bánh rồi ra ngoài làm việc tiếp.

- Sao nào? Tiểu cô nương trút giận xong chưa?- Vũ Nhung từ đâu chạy đến chống cằm vào bàn hỏi.

- Chưa đâu, còn cậu nữa đây.

- Thôi nào, tôi đùa thôi mà. Khả khả.- Vũ Nhung cười trừ.

- Bao giờ thi đi học?

- Chắc ngày kia.

- Sớm vậy?- Cô ngạc nhiên, cô chưa chuẩn bị gì cả.

- Hình như đi học là làm kiểm tra luôn đấy, chuẩn bị tinh thần đi, Thiên Tài!- Vũ Nhung vỗ vai cô an ủi nhưng miệng vẫn cười, rất tươi là đằng khác.

- Thiệt là...- Cô thờ dãi ngao ngán. Cô đi học rồi, Nhung cũng thế, vậy thì giao quán cho ai đây? A! Còn bé Vy, chắc hôm đấy em ý được nghỉ.

Nghĩ xong cô hí hửng tìm Vy, hỏi:

- Ngày kia lớp em được nghỉ không?

- Có chị ạ.- Thiên Vy lau tay vào chiếc khăn gần đó.

- Vậy phiền em trông quán giùm chị được không?- Cô giương đôi mắt cầu xin, long lanh lấp lánh.

- Được mà chị, chị cứ để em. Vậy từ bây giờ em tập làm đi nhé, chị đi có việc.- Cô đứng dậy tháo chiếc tạp dề đặt lên bàn, khoác chiếc áo bông rồi đi ra ngoài.

Đi đến cửa thì cô bị chặn lại:

- Em đi đâu vậy bé Dĩ?

- Em đi có việc, chào hai anh nhé.- Rồi cô xoay người cất bước, vẫy tay chào cùng nụ cười tỏa nắng.

Bên ngoài trời lạnh hơn trong quán nhiều, cô khẽ chà hai lòng bàn tay vào với nhau tự tạo độ ấm cho mình. Cô vờn vai hít thở với bầu không khí trong lành, lâu lâu rồi mới được nghỉ ngơi như thế này. Thoải mái ghê!!

Cô lướt đi trên nền phố phồn hoa của Hà Nội mùa đông, ngắm nhìn những nàng Ma-nơ-canh trong bộ trang phục tuyệt đẹp. Không ngần ngại, cô bước vào cửa hàng, xem từng chiếc áo lên dán mác sành điệu, nhưng giá của nó đắt quá cô chỉ dám sờ cùng ngắm mà thôi.

Từ biệt cửa hàng thời trang cô đi mua một cốc cà phê ấm. Ngồi một mình trên chiếc ghế đá mà sao cảm giác cô đơn dường như biến mất, chỉ còn lại những niềm vui đang chớm nở trong cô. Cô nhấp từng chút cà phê thì bỗng nghe được tiếng hát của một chàng trai. Cô lại gần đám đông gần trung tâm kia, ở giữa là một anh chàng ngoại quốc ăn mặc trông khá bảnh, cầm trên tay chiếc đàn guitar màu nâu đã cũ, dùng những ngón tay điêu luyện đàn từng nốt nhạc hay. Âm vang dịu dàng, rất hợp với thời tiết giá lạnh này, giọng anh ta trầm ấm, như truyền cho người ta hơi thở sức sống vậy. Nghe kĩ thì mới phát hiện ra phần cuối mỗi câu hát là sự cô đơn, dù là lời vui đến mấy nhưng đối với người yêu âm nhạc như cô cũng cảm thấy lời ca sao cô đơn đến vậy.

Cô lại gần chào hỏi anh ta:

- Hello, where are you from?(Xin chào, anh đến từ đâu?)

- Hello pretty lady, I'm from Viet (Xin chào quý cô xinh đẹp, tôi đến từ Việt)- Chàng trai lịch sự bắt tay cô, nở nụ cười cô đơn.

Cô bất ngờ, tay anh ta lạnh quá, cô chột đến một người, Trần Mặc. Phải anh ta luôn lạnh lùng, nhưng có vẻ rất cô đơn. Dáng vẻ của chàng trai này không khác anh là mấy. Chẳng lẽ...?! Không đời nào! Không bao giờ có thể là anh ta được. Cô lại nghĩ lung tung rồi.

- Tôi có thể mượn đàn của anh một chút được không?-Cô cười.

- Tất nhiên là được rồi. Cô cứ tự nhiên.- Anh ta đưa cây đàn cho cô, rồi nhường chỗ cho cô luôn. Bây giờ sân khấu là của cô.

Ôm chiếc đàn guitar trong tay, cô nên đàn bài gì bây giờ, thôi thì cứ đàn theo cảm xúc vậy. Những ngón tay chạm vào dây đàn khẽ rung lên âm điệu nhẹ nhàng nhưng cui tươi. Từng nốt từng nốt vang lên kèm theo đó là những lời ca đầy cảm xúc:

“ Khi xưa ngậy thơ dại khờ

Tôi hay chê bai mình ngu si

Rằng không biết điều chi

Không biết cần gì

Không biết mình là ai...

Bao năm ben chen ngoài đường

Soi gương nhìn vẫn thế

Đầu vẫn rối bù xù thân bé ú nu.... ”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cậu bé trong mơ

Cô hát xong, cứ nghĩ là để giải tỏa ai ngờ mọi người vỗ tay rất nhiều, có người kêu cô hát tiếp. Cô chỉ mỉm cười rồi cúi người cảm ơn. Anh chàng ngoại quốc đặt tay lên vai cô làm cô hơi giật mình:

- Ô cô gái, cô hát hay đấy.

- Cảm ơn anh. Đàn của anh đây.

- Thiên Di, em ở đây hả? – Từ đâu bước ra 1 người con trai.

- Sao anh lại ở đây?

- Anh đi ngang qua thấy đông người lại xem, ai ngờ là em hát chứ.

- Đây là bạn cô sao?

- Lam Từ, đây là người hát ở đây, em chỉ mượn đàn thôi. Đúng là đây là bạn của tôi.- Cô giới thiệu.

- Vậy chào cô, chúng ta sẽ gặp nhau nhiều đấy.- Nói rồi anh ta kéo chiếc mũ xuống rồi chào tạm biệt.

Có điều phần cuối câu nói của anh ta làm cô thắc mắc. “ chúng ta sẽ gặp nhau nhiều đấy.”? Chẳng lẽ anh ta quen mình sao?

- Bây giờ em rảnh không?

- Có.

- Chúng ta đi chơi đi.

- Vâng, em cũng đang chán.

Anh đưa cô đi khắp nơi, đến những quán ăn đường phố, ngắm khung cảnh thơ mộng của Hà Nội vào giữa đông nhưng tâm trí cô thì để trên mây. Đầu

cô bây giờ chỉ nghĩ về anh chàng ngoại quốc kia. Anh ta làm cô tò mò quá.

- Thiên Di, em không sao chứ?- Lam Từ lo lắng hỏi cô.

- Dạ?- Cô ngây người nhìn anh.

- Bây giờ đầu em để đi đâu vậy?

- Thật sao?

Anh giờ tay sờ lên trán cô, hơi nóng thì phải.

- Em mệt sao? Để anh đưa em về.

- Em không mệt đâu.

- Nhưng trán em nóng đấy, anh nghĩ em làm việc nhiều nên bị vậy. Để anh đưa em về.- Bây giờ anh rất lo lắng, chính anh cũng không hiểu tại sao.

- Vậy cũng được, lại phiền anh rồi.

Về đến nhà cô, anh khuyên cô nên nằm nghỉ ngơi nhiều, không nên làm việc quá sức. Cô vào phòng nằm lên chiếc giường ấm áp. Cô vẫn nghĩ về người đó, cô có cảm giác thật lạ như là cô quen anh ta từ rất lâu rồi. Cô cứ nghĩ thế rồi thiếp đi.

Sáng mai cô thức dậy, đầu cô đau như búa bổ. Chân tay mỏi nhừ, không muốn dậy nữa. Nhưng cô phải dậy, nhờ quán không ai trông thì sao? Cái Vy nhớ chưa đến thì sao? Mà chìa khóa cô cầm mà, cô không đến thì ai mở cửa? Dù rất mệt nhưng cô vẫn cố dậy, thay quần áo rồi ra ngoài quên không ăn sáng luôn.

Cô bước đi lảo đảo như sắp ngã, khuôn mặt xanh xao thiếu sức sống, sao cô lại thế này? Cô vẫn khỏe mà, sao ốm được. Đang đi cô đâm phải một người.

- Xin lỗi.- Cô cúi người xin lỗi.

- Cô đi đứng kiểu gì vậy?

- Là anh sao?- Cô ngẩng đầu lên.

- Là tôi, cô ốm à?- Anh thấy mặt cô xanh quá.

- Không tôi chỉ hơi mệt thôi.

Cô bước đi về phía trước, đi qua anh, chỉ được vài bước thì cô đau đầu bám vào một cái cây rồi đi tiếp. Anh nghĩ cô ấy không sao nên định quay đầu đi thì bóng dáng nhỏ bé đó ngã quỵ trên nền đất lạnh. Anh không nhẫn tâm liền chạy ra đỡ cô vào lòng rồi gọi:

- Thiên Di, Thiên Di, cô sao vậy?

Anh sờ trán cô. Nóng quá! Cô sốt cao như vậy mà vẫn muốn đi làm sao? Cô có biết nghĩ cho bản thân không vậy? Ngốc vừa thôi chứ. Trong lòng anh thầm mắng cô ấy.

Bất đắc dĩ anh đành bế cô vào xe rồi chở về nhà. Hơi thở cô nóng hổi, đôi bàn tay lạnh buốt. Chắc chắn là bị cảm lạnh rồi.

Anh bế cô vào phòng anh rồi đắp chăn cho cô, lấy một khăn mặt ấm đắp lên trán cô. Công việc của anh bây giờ rất nhàn, chỉ việc ngồi ... ngắm cô mà thôi.

Cô thực sự rất xinh, chiếc mũi nhỏ cao thanh tú, đôi môi hồng tự nhiên, khuôn mặt trái xoan, đôi lông mi dài cong vút, đôi mắt to tròn đang nhắm nghiền, mái tóc đen dài óng mượt. Tất cả đều tạo nên vẻ đẹp trời phú của cô.

Có điều gì đó đang thôi thúc anh, anh khẽ giờ tay ra chạm vào má cô. Rất mềm và mịn. Làn da trắng hồng như da em bé. Đôi má mềm làm người ta chỉ muốn cắn một cái. Cô hiện giờ rất dễ thương.

Chờ đã, sao anh lại có suy nghĩ này? Chẳng phải anh đã có người trong lòng rồi mà còn nghĩ đến người khác sao? “Trần Mặc ơi, mày đa tình quá nhỉ?” Anh nghĩ. Anh đứng lên thì có một bàn tay giữ anh lại:

- Đừng đi, đừng đi mà! Ở lại đây để chơi với em đi.

Cô nói, lòng mày cô nhủ lại, khuôn mặt đầm đìa mồ hôi, bàn tay cô lạnh cóng, hình như cô rất buồn. Anh muốn đi tiếp nhưng bàn tay ấy cứ giữ anh lại, chặt hơn. Câu nói của cô làm anh giật mình, anh có nhớ, lúc mình còn nhỏ cũng có người nói với mình như vậy, anh thực sự không nhớ đó là ai nhưng câu nói đó rất thân thương. Anh ngồi lại nắm lấy tay cô, giọng rất dịu dàng nói:

- Không sao đâu, có tôi ở đây rồi.

Bàn tay ấy, ấm quá.

Bàn tay ấy, thân thương quá.

Bàn tay ấy, sao nhớ quá.

Cô nắm chặt tay anh như không muốn anh đi mất, không muốn mất ai đó. Dần dần cô thiếp đi rồi chìm vào giấc ngủ. Anh vuốt những lọn tóc non trước mặt cô, thả tay cô ra, ngồi chờ cô tỉnh lại.

Trong mơ cô đã thấy một cậu bé, cao hơn cô cả một cái đầu, cô không nhớ rõ khuôn mặt cậu bé nó rất huyền ảo, cô nhớ rằng cậu bé ấy cho cô một cảm giác rất lạ, rất quen. Cô chỉ thấy hình ảnh cậu bé đang cầm vali đi theo gia đình, cậu ấy có quay lại nhìn cô nhưng ánh nắng chói quá cô không nhìn được mặt cậu bé. Cô chỉ biết chạy theo, giờ một tay lên nói: “ĐỪNG ĐI, ĐỪNG ĐI MÀ, Ở LẠI VỚI EM ĐI. ĐỪNG ĐI MÀ!”

Câu nói đó vang bên tai làm cô tỉnh giấc, đảo mắt quay phòng, cô thấy chỉ toàn màu đen và trắng, đây không phải phòng cô. Cô cất tiếng nói, rất nhỏ và hơi khàn:

- Đây...là đâu?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ở nhà trần mặc

- Tỉnh rồi à?

- S..sao.. anh lại ở đây?

- Đây là nhà tôi.

- S..sao tôi lại ở nhà anh?

- Cô suýt bị xe đâm may có tôi cứu kịp không bây giờ cô đang trong nhà xác rồi.- Anh kê lại, mặt cô có chút gian gian.

Cô không nhớ gì nhưng có nên tin hẳn không đây? Mà cô là một đứa con gái lại ở trong phòng của một người con trai, có điều gì đó không ổn thì phải.

- Tôi đùa thôi, tại cô bị ngã trên đường tôi không nhẫn tâm nên vác cô về đây, mà cô bao nhiêu cân vậy, nặng đấy.

- Anh...anh... sao anh dám hỏi câu đấy đối với con gái hả?- Cô tức giận nói. Cô có nặng đâu, có 50kg thôi mà.

- Còn nữa, cô còn lợi dụng lúc bị hôn mê còn nắm tay tôi nữa.- Anh giả vờ trách cô.

- Nắm...tay sao?- Cô lắp bắp. Vài giây trôi qua... mặt cô bỗng đỏ lên, cô muốn độn thổ mất thôi!!

Cô cảm chiếc gối ném về phía anh và hét lên:

- ĐI RA NGOÀI NHANH CHO TÔI!!!

- Đây là phòng tôi.- Anh cảm chiếc gối lại gần cô.

Cô thấy có mùi nguy hiểm quanh đây liền co mình vào một chỗ, lắp bắp nói:

- K... kê...anh, ai..ai bảo... anh..bắt nạt...tôi.

- Tôi đã làm gì cô đâu, hay cô muốn tôi làm gì cô mới được à?- Mặt anh bây giờ hết sức nguy hiểm, rất gian.

- Đứng lại gần tôi. ...- Cô co người như một chú thỏ non bị bắt nạt, trông rất tội nghiệp.

Anh lại gần cô, khuôn mặt anh cận kề khuôn mặt cô, một chút nữa là ... Mặt cô đỏ bừng, mắt nhắm nghiền. Khuôn mặt anh quá đẹp. Bỗng anh khẽ nói:

- Xuống nhà ăn tối đi.- Nói rồi anh đứng dậy đi xuống dưới nhà.

Hả? Anh dám đùa với cô sao?

- ANH LÀ ĐỒ BIẾN THÁI, TÊN CHẾT BẦM!!!!- Cô tức giận hét lên.

Tìm cô đập thình thịch, mặt đỏ bừng, cô vẫn nhớ như in khuôn mặt hoàn mỹ của anh ta, đẹp quá.

Cô bị làm sao vậy? Bệnh à? Cô cố bình tĩnh để tìm không đập nữa. Đứng dậy mở cửa xuống nhà ăn tối.

Cô đi xuống cầu thang, ngôi nhà đẹp quá, mà có mỗi mình anh ở trong căn nhà lớn như vậy à?

- Anh ở đây một mình sao?

- Không, ở đây có giúp việc nữa.

- Họ đâu rồi?

- Hôm nay họ nghỉ việc, ăn đi.

Cái gì đây? Mì tôm à? Cô nhìn bát mì trước mặt, hỏi anh:

- Anh không biết nấu ăn à?

- Ủ, tôi nấu cho cô ăn rồi còn than vãn gì nữa. Thế cô nấu đi.

- À... tôi...tôi không biết nấu ăn, nhưng cũng nấu được vài món.- Cô gãi gãi đầu.

- Cô là đầu bếp mà không biết nấu ăn sao?

- Đây là làm bánh, còn đây khác.

- Thôi ăn đi.

- Lát nữa anh đưa tôi về nhé?

- Cô về được không?- Anh nghĩ cô vẫn yêu nên chưa về được.

- Mai tôi phải đi học, tôi phải về, quán hôm nay ai trông vậy?

- Thiên Vy.

Không nói gì nữa, cô cầm cúi vào ăn. Ăn xong, anh bắt cô rửa bát, anh thì lên phòng làm việc.

Cô dọn xong ra sofa ngồi đợi anh đưa về nhưng đợi mãi không thấy anh xuống nên đi tham quan nhà của anh.

Ngôi nhà rất rộng và đẹp, màu chủ đạo là màu trắng. Ngôi nhà mang sự lạnh lẽo, cô đọc. Lên tầng hai, cô thấy có căn phòng cạnh phòng anh liền đi vào.

Bên trong là một căn phòng màu hồng nhẹ nhàng, rất ngăn nắp nhưng hình như phòng này đã không có ai ở từ rất lâu rồi. Đồ đạc có hơi bụi bặm, trên bàn có một tấm ảnh hình như là hình hai người. Cô lại gần xem đang định cầm lên thì đằng sau xuất hiện một người làm cô giật mình, giọng nói như từ địa ngục vang lên:

- Cô làm gì ở đây?

Cô quay ra, mặt anh biến sắc, anh đang rất tức thì phải. Người cô hơi run:

- Tôi chỉ tò mò thôi. Tôi sẽ ra ngay.- Cô cố bước nhanh ra khỏi phòng, anh chột nói:

- Để tôi đưa cô về.- Anh nén giận, anh không muốn gây sự với con gái, nhất là cô.

- Ủ..ừ.

Cô đi theo anh về nhà, cô đi luôn vào nhà không thèm ngoái lại nhìn anh vì cô sợ. Sợ phải thấy khuôn mặt anh lúc đẩy một lần nữa. Chắc đây là phòng của người con gái anh yêu nhất.

Cô mệt mỏi, nằm lên chiếc giường ấm cúng, cô cũng nhớ là sáng nay cô có mơ thấy một cậu bé, nhưng cô không biết đấy là ai. Cô chìm vào giấc ngủ, mong được gặp lại cậu bé ấy.

“Reng... reng... reng.”

Tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên làm cô bật dậy.

6 giờ. Chưa muộn.

Cô về sinh cá nhân rồi mặc đồng phục trường vào, hôm nay trời lạnh lắm đây. Khoác balô lên và đến trường nào.

Đạp xe đến trường, cô dắt xe vào bãi đỗ xe rồi lên lớp.

- Sao hôm nay cậu đến sớm thế?- Vũ Nhung thấy cô vào liền hỏi.

- Dậy sớm mà.

- Ăn sáng chưa?

- Chưa, lát nữa ăn ở canteen.

- Tôi cũng vậy, hi hi. À mà cậu ôn bài chưa?

- Chết tôi rồi. Cậu nhắc mới nhớ, AAAA tôi quên ôn bài rồi, tí nữa phải làm sao đây??!- Cô nằm ườn lên bàn chán nản.

- Đừng lo, tôi nghĩ với cái đầu thông minh của cậu thì không sao đâu.- Nhưng vô đầu cô.

- Mong vậy.- Cô thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lam tử nổi giận

Tiếng chuông vào lớp vang lên cũng là lúc bài kiểm tra bắt đầu.

Lật tờ kiểm tra lên, cô chính thức bước vào “đấu trường” với những con số rắc rối và đa dạng.

.... 45 phút sau....

- Làm bài tốt chứ?

- Cũng tạm được, lần này chắc điểm sẽ kém đây.- Cô thở dài- Còn cậu?

- À..ò..thì.. – Vũ Nhung gãi đầu, gượng cười nói- Cũng...cũng tạm.

- Lại không làm được bài sao?

- Ủ.. Khó lắm chứ, sao cậu không cho tôi một chút thông minh được nhỉ?

- Biết sao được. Đi ăn thôi.- Nói rồi cô kéo Nhung đến canteen.

Lượn một vòng quanh canteen, không tìm được thứ gì vừa ý cô đành lấy một suất hamburger cùng hộp nước táo, còn nhỏ kia thì ham ăn từ bé rồi nên phải bê một suất mì to nhất cùng hai hộp sữa. Nhỏ ăn nhiều vậy mà vẫn không béo, vẫn giữ được dáng vóc.

- Cậu ở lại ăn nha, tôi ra vườn hoa ăn đây.

- Ủ..- Vũ Nhung ăn như chưa từng được ăn vậy. Bỏ tay với cô bạn này thôi.

Ra đến vườn hoa, nắng ấm trải dài trên thảm cỏ xanh, nắng chiếu vào làm khuôn mặt cô đẹp hoàn mỹ. Ngồi xuống thảm cỏ, cô khẽ thở dài, vừa ăn vừa

ngắm phong cảnh nơi đây.

Đây là vườn hoa của đại học A, đủ loài hoa, đủ màu sắc. Bên trong đây là nơi đẹp nhất trường với mùi hương hoa nhẹ nhàng phảng phất trong không khí. Nơi đây thật thanh bình, dễ chịu.

Bỗng từ đâu ra, Tam Thiên ngồi cạnh cô bảo:

- Ô đây đẹp nhỉ?

Cô đứng đứng người, quay mặt ra hết lên:

- A AAAAAAA, MA CÓ MA...ummmm- Cô hét thì bị anh bịt miệng lại, để ngón tay trở giữa môi:

- Bé tiếng thôi nào, là anh mà.

- Anh..anh làm em hết hồn, em cứ tưởng ma giữa ban ngày.- Cô thờ phào.

- Mà bé Di của anh ăn gì đấy?- Giọng anh dịu dàng.

- Đừng gọi em là bé Di nữa mà.

- Nhưng anh quen rồi, bé Di ạ.

Nghe anh nói vậy trong đầu cô có tiếng của một cậu bé vang lên, giọng cậu bé trầm ấm, luôn mồm gọi “ Bé Di, bé Di ơi”. Cô thuận miệng hỏi:

- Hồi mình còn bé, trừ hai anh ra thì có còn cậu bé nào khác sống gần nhà mình không?

Anh giật mình, chẳng lẽ cô vẫn nhớ cậu bé đó. Anh hơi ấp úng nói:

- Làm..làm gì còn ai nữa, chỉ có mỗi anh và Thành thôi.

Cô hơi nghi ngờ về phản ứng của anh nhưng là anh em bao nhiêu năm chẳng lẽ anh lại lừa cô, chắc cô nghĩ lung tung rồi.

- Chắc vậy, em lại nghĩ lung tung rồi.- Cô cười.

- À...ừ.

Phải nói ngay với Thành, không thể để bé Di nhớ được về thằng chết tiệt đó.

Tại quán...

- Hôm nay mọi người làm việc tốt chứ?

- Điều tốt cả.

- Em làm chủ tốt lắm.

- Cảm ơn chị.

- Em đi nghỉ đi để chị làm nốt cho.- Cô thay quần áo và đeo tạp dề vào.

- Vâng, bây giờ em có tiết học, chị làm nốt nhé.- Thiên Vy khoác cặp rồi ra khỏi quán.

- Đi cẩn thận đấy.

- Nhưng, ba ông kia đâu rồi?

- Biết được, ông lớp trưởng chắc vẫn ở trường còn hai ông kia thì cậu phải biết chứ.

- Vậy cậu phải làm phục vụ rồi.

- Được rồi.- Vũ Nhung uể oải đi làm việc.

Tại nơi khác...

- Ngũ Thành, hình như bé Di nhớ được một chút về thằng nhóc đó rồi.

- Sao? Làm sao con bé nhớ được?

- Tôi không biết nhưng tôi sẽ không để bé Di nhớ được thêm một chút nào về thằng chết tiệt đó đâu.- Trong mắt Thiên chắc hẳn rất ghét người kia, gần như là hận.

- Tôi cũng vậy, tôi không muốn thấy con bé như trước đây đâu.

Tại quán...

Tiếng chuông điện thoại reo lên, cô bắt máy, đầu dây bên kia có giọng người đàn ông đang rất hốt hoảng:

- Cô đến công ty ngay đi, Lam Từ bị tai nạn rồi.

- Sao lại thế? Tôi đến ngay.- Cô có chút lo lắng về việc này.

Cầm áo khoác rồi chạy ra khỏi quán:

- Di, cậu đi đâu vậy?

- Phiền cậu trông quán rồi.

- Chờ đã... Thật là...- Nhưng thờ dài.

Đến trước công ty, cô nghĩ mọi người sẽ xôn xao lên ai ngờ, mọi chuyện vẫn như bình thường. Cô chạy vào công ty hỏi lễ tân:

- Cho tôi gặp giám đốc Lam Từ.

- Cô có hẹn không?

- Tôi...

- Không cần vào phòng anh đâu.- Lam Từ đứng phía sau ngắt lời cô.

Cô lại gần anh, mắt nghi ngờ, tay chọc vào người anh:

- Anh không bị tai nạn à?

- Anh vẫn khỏe.- Anh cười.

- Vậy anh gọi em đến làm gì?- Cô chống tay vào hông nói.

- Gọi em đi chơi.

- Thế cần gì anh phải báo anh bị tai nạn làm em hết hồn à.

- Em lo cho anh à?- Mắt anh có chút vui.

- Cũng lo lo, nhờ anh bị làm sao thì sao.- Cảm ơn em đã lo cho anh.- Anh cười rạng rỡ, xoa đầu cô. anh ấm quá, cô cũng cười, rất nhẹ. Hai người đang nói chuyện giữa sảnh công ty nên nhận được không ít lời bình luận của nhân viên:

- Kia là thư kí của Trần tổng mà, cô ấy sao lại ở đây?

- Hay là cô ta hẹn hò với giám đốc?

- Con nhóc đó có gì hay mà sao hài người họ lại thích nhỉ?

- Cô ta dụ dỗ cả hai nam thần của công ty, cô ta thật gian xảo.

- Này mấy người, cô ấy vô tội mà.

- Tôi không ưa con nhỏ đó, có quyền gì mà ra đây gọi giám đốc chứ?

Nghe được mấy công không lọt tai cho lắm, cô tức nhưng vẫn phải nhịn, không thể ra tay với họ được. Còn Lam Từ, mấy người đó dám nói xấu cô, họ chết chắc rồi.

- Mấy người làm gì đấy? Đi làm việc đi, muốn bị trừ lương không hả?

Giọng anh lạnh như băng, đây đâu phải Lam Từ cô thường thấy.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Mất ngủ vì anh

Lam Từ dịu dàng biến đâu mất rồi? Còn đây không phải thiên thần mà là ác quỷ!

Nhân viên thấy Lam Từ rất khác thường nghĩ anh có chuyện không vui nên không dám làm gì, chỉ cúi đầu xin lỗi rồi chạy đi làm việc.

Quay sang cô, anh liền nở nụ cười hiền thường thấy, hỏi:

- Em muốn đi đâu?

“Hả??” Anh quay 360 độ luôn kia!

- Em..em đi đâu cũng được.

- Vậy đi uống cà phê đi.

- Vâng.

- Em gọi gì?

- Cho em một capuchino.

- Phục vụ, cho tôi một cà phê đen và một capuchino.

Vài phút sau, cô phục vụ mang hai cốc đã gọi ra, trên môi là nụ cười tươi tắn. Cô ta vừa bê ra vừa khẽ liếc nhìn Lam Từ một cái, lại có vẻ e thẹn. Con gái ai cũng vậy sao? Thấy trai đẹp là thế sao? May là cô không vậy.

- Em đang nghĩ gì vậy?- Lam Từ thấy cô cứ nhìn cô phục vụ bèn hỏi.

- Không có gì, chỉ là em thấy anh đẹp trai quá nên chị phục vụ cứ liếc anh hoài à.- Cô đùa.

- Em thấy anh đẹp trai là tốt rồi.- Nhìn anh rất vui, được nhiều người khen đẹp trai nhưng khi cô khen thì anh thấy khác, thấy thật hạnh phúc.

Có lẽ anh thích cô thật rồi!!

- Đúng là anh rất đẹp trai, giống thiên thần vậy.- Cô cười.

Cô cười thật đẹp, anh muốn ngắm nụ cười ấy lâu hơn nữa.

- Em có thấy ai đẹp bằng anh không?

- Có một người, nhưng không hiền như anh. Anh ta thú thật là rất đẹp trai, ngang anh, có điều anh ta rất thích bắt nạt em.- Biết là mình đang nói về “ai đó” thì hình ảnh khuôn mặt ấy, giọng dịu dàng ấy lại hiện lên rất rõ ràng làm tim cô đập mạnh. Mặt cô hơi hồng lên, đôi môi bất giác mỉm cười.

“Hình như mình bị bệnh thật rồi, sao lại nghĩ đến tên đáng ghét đó chứ?!”

- Em ồ à?

- Không, không sao đâu ạ. Thôi em về trước đây.- Rồi cô cầm túi xách bỏ chạy.

- Di, em... Để lần khác mời tiếp vậy.

- 10 giờ hơn rồi, sao không ngủ được nhỉ?- Cô nằm trần trọc mãi không chợp mắt được.

Cô thử chop mắt thì cái hình ảnh ấy lại hiện lên, cô bật dậy cầm cái gối ném vào cửa rồi hét:

- AAAA, Điền mắt thôi!!!

Sáng hôm sau cô đi làm với khuôn mặt hết sức mệt mỏi, quầng mắt thâm làm người ta cảm thấy náo nức.

- Tới qua mắt ngủ à?- Nhưng hỏi.

- Ừ.

- Cậu mất ngủ vì chàng nào đấy?- Cô trêu.

- Vớ vẩn. Làm gì có chàng nào ở đây.- Cô phủ nhận nhưng hình như tới qua cô mất ngủ vì chỉ nghĩ về hắn thì phải? Sao lại là hắn? Trời ạ.

- Bà đấy, phải kiểm bạn trai đi không ế đấy.

- Còn bà, có bạn trai chưa?

- Tiếc cho bà là tôi đây có bạn trai rồi.

- Ái chà chà!! Cậu nào lọt được vào mắt xanh của nàng Nhung đấy?- Cô cười cười, tay chống cằm hỏi.

-Đội bao giờ tôi giới thiệu cho, đẹp trai đấy nhé.

- Rồi bốn cung sẽ đội, nhớ vắc chàng đến đấy.

- Rồi rồi. Haha.- Nhưng cười lớn, cô rất mừng cho nhỏ vì nhỏ đã có bạn trai còn cô thì vẫn... Hay cô cũng nên tìm bạn trai nhỉ?

Cái tên “Trần Mặc” xuất hiện đầu tiên trong đầu cô. Hôm nay cô nghĩ hơi nhiều về hắn rồi đấy. Đẹp, đẹp hết. Đi làm việc đã.

Cô vừa vào bếp thì Trần Mặc bước vào quán, nhưng lại đi cùng với một cô gái xinh đẹp. Cô ta là con nhà đại gia, là tiểu thư danh giá nên quần áo toàn đồ đắt tiền. Tiếc thay khuôn mặt cô ta được phủ bởi lớp phấn quá dày khiến cô ta trông kém tự nhiên.

Cô mang menu ra đưa cho hai người:

- Trần tổng, anh dùng gì?

- Một cà phê và một bánh Chocolate.

- Vâng.

Cô quay người thì nhận được ánh mắt ghê tởm của tiểu thư kia. Đây là gu thẩm mỹ của anh ta sao? Kém hơn cô tưởng.

Đầu cô thì vẫn chê thẩm mỹ của anh nhưng trái tim cô không nghe lời, nó đang nhói đau. Nó rất khó chịu, cảm giác này lần đầu cô có được. Chẳng lẽ cô khó chịu vì “bạn gái” anh ta? Không, không bao giờ có chuyện đấy. Anh ta làm gì thì không liên quan tới cô, không khiến cô bận tâm. Cô nghĩ lung tung rồi.

Anh gọi phục vụ ra tính tiền, lần này là Vy. Cô không muốn nhìn thấy cảnh đấy đâu.

Cho đến khi anh cùng vị tiểu thư kia bước ra khỏi quán thì cô cảm thấy thật nhẹ nhõm, cảm giác kia hoàn toàn biến mất.

- Thừa Trần tổng, 30 phút nữa sẽ có cuộc họp đây là nội dung cuộc họp.- Thư kí của anh, Vĩ Thiên bước vào báo cáo.

- Được rồi, cậu ra ngoài đi.

- Vâng.

Anh mệt mỏi ngã người vào chiếc ghế tổng giám đốc kia, nhắm lại thư giãn tâm trí.

Ai ngờ cái giọng trong trẻo ấy lại như thuốc bổ giúp anh cảm thấy yên bình. Cô gái với mái tóc đen ấy đang dần đi sâu vào trí nhớ anh, anh nhớ rất rõ khuôn mặt ấy, hình dáng ấy, giọng nói ấy.

Bây giờ anh rất muốn gặp cô, chỉ để nhìn hay trêu cô một chút thôi. “Bắt nạt” cô đã gần như thói quen của anh rồi. Cũng được một tháng từ khi anh quen cô, ấn tượng ban đầu không được tốt đẹp cho mấy.

Anh..... có thể thích không?

Thật nực cười.

Trong anh chỉ có một người, chỉ có bé Di mới sưởi ấm được trái tim anh nhưng cô ấy đang ở đâu thì anh không biết.

Từ 2 năm trước, trái tim anh đã đóng băng mất rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Rung động

Cả ngày nay cô đã gần như phát bệnh lên rồi, trong đầu toàn hình của anh thôi. Cô không biết mình bị làm sao nhưng lại không có người khuyên bảo. Lướt điện thoại, cô khẽ thấy số điện thoại của Nhung. Phải rồi, bên cạnh cô vẫn còn cô bạn thân ấy cơ mà. Không do dự cô bấm gọi:

- Nhung, rảnh không?

- Có, sao vậy?

- Sang nhà tôi một lát, tôi muốn hỏi.

- Hỏi gì?

- Thì cứ sang đi.

- Rồi, đợi một tí.

15 phút sau, Nhung đã đến, cô hỏi Nhung vài chuyện:

- Tôi hỏi.

- Hỏi đi.

- Nếu như một người suốt ngày nghĩ về người nào đó, mất ngủ vì người đó, nói chung trong đầu chỉ của hình ảnh của người đó thì gọi là gì?

- Cái này trẻ con nó cũng biết. Bình thường sao cô thông minh thế mà bây giờ có cái vấn đề bé tí mà cũng không biết.- Nhung bĩu môi.

- Thế nó là cái gì?- Cô giục.

- Đó gọi là...Yêu.

- Vớ vẩn làm gì có chuyện đó.- Cô mạnh mẽ là thế nhưng mặt đã đỏ từ bao giờ.

- Đây này, đỏ mặt rồi nhớ. Sao nào? Đang tương tư anh nào phải không?- Nhung huých nhẹ khuỷu tay vào cô, mặt cười cười.

- Không..không biết nữa nhưng tôi...tôi...- Cô lắp bắp, đây là lần đầu cô tâm sự chuyện này với người khác nên không biết phải nói ra sao.

- Chàng thế nào? Đẹp trai không? Tài giỏi không? Làm ở đâu? Nghề nghiệp thế nào?- Nhỏ hỏi như đang hỏi tội cô không bằng, bao nhiêu câu hỏi ập vào đầu cô.

Cô thấy mấy ngôi sao bay quanh đầu mình!!

- Đây, sao thế?

- Tại cậu hỏi nhiều quá, tôi chóng mặt rồi.

- Kể chuyện tình hai người đi.

- Không có chuyện tình gì cả, tôi có cảm giác vậy thôi, chắc gì người ta đã thích tôi. Hôm nay cậu ngủ lại đây đi.

- Cũng được.

Cô tắt đèn đi ngủ, câu vừa rồi cô nói cũng có lý, nếu cô thích anh ta thì anh ta cũng chẳng thèm quan tâm đâu. Nghĩ đến đây cô có chút tủi thân.

Kệ vậy, cho nó đến đâu thì đến, cô cũng không mong có kết thúc vui vẻ.

Sáng nay, lướt facebook có mấy món bánh trong khá bắt mắt, cô muốn thử làm nên đã giam mình cả nửa ngày trong bếp, lúc làm xong đã 8 giờ tối rồi.

- Làm gì cả ngày trong bếp thế?- Thành hỏi.

- Làm bánh.

- Em chăm nhỉ?- Anh nói có phần trêu chọc.

- Bây giờ anh mới biết à, em chăm từ nhỏ rồi.- Cô đùa lại.

- Cái con bé này...

- À mà sao hai anh lớn thế này rồi còn đến trường em học làm gì?- Bấy lâu nay cô thắc mắc đều thắc mắc điều đấy.

- Sướng nhất em đây, có hai anh vệ sĩ đẹp trai như bọn anh đây.- Ngũ Thành vỗ ngực dương dương tự đắc.

- Vệ sĩ? Em có thuê hai người à?

- Tại bọn anh muốn giúp em tránh xa điều xấu thôi.- Tam Thiên lên tiếng.

- Em cũng biết võ mà, đai đen hần hoi đấy, có thua gì mấy anh đâu.

- Nếu như em bị bọn đầu gấu chặn lại, 10 đứa con trai một mình em đấu được sao?

- Tất nhiên.

- Thôi đi, sức em thì còn lâu.

- Anh...

- Chào nhé, anh về đây.- Thành vẫy tay ra về.

- Không tiễn.

- Bye bé Di, anh về đây.

- Về cẩn thận nhé.

Cô duỗi tay chân, vờn vai thờ dãi:

- Một quá đi, đi về chưa Nhưng?

- Chưa đến giờ về, tôi ở lại làm tiếp, cậu mệt thì về trước đi.

- Tôi về đây.

Nhưng không nói chỉ vẫy tay chào cô.

Đường đêm đẹp thật đấy!

Những ngọn đèn vàng sáng rực trong đêm, không khí se se lạnh nhưng vẫn rất thoải mái.

Hình như phía trước hơi tối thì phải, cô lại sợ ma, làm sao đây? Nhỡ có ma thật thì sao? Ai sẽ cứu cô?

Dù sợ, cô vẫn tiến về phía trước, bóng đung phải một người, theo thói quen cô lên tiếng:

- Xin lỗi.- Rồi đi tiếp. Nhưng tay cô bị ai đó nắm lại. Chẳng lẽ... là ma!! cô hơi run thì người kia lên tiếng. Không phải một người mà phải tầm năm người. Là bọn du côn.- Đụng phải bọn anh mà xin lỗi là được à?

- Cô em đi một mình sao?

- Ở lại chơi với bọn anh một lát.

Tiếp đó là những tràng cười ghê rợn của bọn du côn, đây hẳn là một đám chuyên đánh người, có khi giết người cũng nên.

Bây giờ cô không có vũ khí, bọn chúng thì có dao, búa đủ loại. Cô công nhận cô cần vệ sĩ thật.

Bọn chúng tiến lại phía cô thì cô lùi bước, cứ thế mà lùi đến chỗ có ánh sáng để nhìn rõ chúng. Nhìn rõ rồi, cô ném túi xách sang một bên, xoay cổ tay và chân. Đẳng nào cô cũng đang chán, lâu rồi không vận động để xem cô có bị mất kiến thức không.

Cô chạy lên đập hai tên đứng đầu, khuỷu tay đập vào đầu một tên phía sau, chạy tiếp đá vào bụng hai tên còn lại. Thấy chúng đổ rạp xuống cô nghĩ đã xong nhưng có một tên nấp trong bóng tối, cầm chày định đánh lên cô thì có một bóng dáng cao to chắn cho cô, cô bất ngờ quay lại. Có vẻ là người quen.

Nhân lúc cô quay lại, năm tên kia đứng dậy chạy đến bắt cô thì bị ai kia kéo cô vào lòng rồi đập bọn chúng xuống đất.

Bờ ngực người ấy rắn chắc, mùi hương nam tính quyến rũ. Anh bỏ cô ra, khuôn mặt có chút lo lắng hỏi:

- Cô không sao chứ?

Ánh trăng quyen với ánh đèn hắt lên khuôn mặt hoàn mỹ ấy thành một bức điêu khắc tuyệt vời. Thật đẹp, cô như bị anh quyến rũ. Tim cô đập mạnh, mắt dán chặt vào khuôn mặt anh.

Ngay giờ phút này, Trái tim cô... đã rung động!!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Một lần nữa ở siêu thị

- Thiên Di, cô không sao chứ?

- Tôi...tôi...tôi...không sao.- Cô quay mặt đi để anh không phải nhìn thấy khuôn mặt đỏ như cà chua của mình.

- Cảm...ơn anh đã cứu tôi.

- Lần sau nhớ cẩn thận hơn, con gái đi một mình ban đêm không ổn đâu.

- Tôi biết võ mà.

- Ủ, võ của cô vừa nãy ý hả? Có đánh nổi bọn chúng không?

- Anh... Kệ anh tôi về đây.- Cô đi lướt qua anh, khẽ chạm vào cánh tay anh, hơi ướt thì phải?

Cô dừng lại, cầm tay anh lên thì bị anh rút tay lại:

- Cô muốn xem gì?

- Tôi mượn tay anh. - tôi không có gì để xem cả. - Đưa tay anh đây.- Đôi mắt cô cương quyết. Nếu anh cứ giằng co thì cô sẽ không thua đâu.

Hết cách anh đành đưa tay cho cô.

Cô xắn tay áo lên thì thấy một vết khá dài, máu chảy loang lổ, anh bị thương rồi.

Cô bảo:

- Anh ở đây đợi tôi một lát.

Cô chạy về quán lấy hộp y tế mang ra.

- Để tôi băng bó giúp anh.

- Cô làm được chứ?

- Anh nghĩ tôi kém cỏi lắm sao?

Nói rồi cô cầm bông xoa thuốc sát trùng lên vết thương của anh.

- Cô nhẹ tay chút đi.

Thấy anh nói vậy, cô thôi nhẹ. Vết thương của anh làm cô thấy xót xa quá. Cũng vì cô mà.

- Xin lỗi. Tại tôi mà anh bị thương. Tôi lại nợ anh lần nữa rồi.

- Ừ nhỉ, cô nợ tôi khá nhiều đấy.

- Đừng lo, tôi sẽ trả hết, tôi không muốn nợ ai cả. Xong rồi.

Anh đưa cánh tay bị thương lên soi, miệng suýt xoa:

- chà chà, cô cũng khéo tay đấy nhỉ?

- Tôi biết mà.

- Cô tự tin ghê.

- Quá khen.

- Bao giờ tôi bị thương tôi sẽ gọi cô.

- Trả lương nhé?

- Cô nợ tôi.

- Được rồi.- Cô thờ dài.

Đêm về, nhớ lại cảnh lúc này, gọi là Anh hùng cứu mỹ nhân nhỉ? Mỹ nhân lỡ rung động trước anh hùng mất rồi.

Cô đặt bàn tay lên trái tim cô, cảm giác.... Thật hạnh phúc.

- Ái chà chà, hôm nay có chuyện gì vui sao mà trông cậu phấn khởi thế?- Vũ Nhung xoa cằm khi thấy cô tiếp đón khách rất vui tươi, từ lúc vào quán nụ cười chưa bao giờ tắt.

- Hay là..... Yêu rồi hả???

Mặt cô bỗng đỏ lên, cô quay mặt đi nói:

- Vớ...vớ vẩn. Yêu đương gì ở đây.

- Thừa nhận đi, mặt cậu đỏ rồi kìa. Thế nào đẹp trai không?- Nhung bắt đầu tra hỏi cô.

- Không có.- Nói rồi cô vào bếp làm bánh.

- Miệng thì chối nhưng trong lòng thì yêu rồi nhỉ?- Nhung cười.

Một lát sau, cửa hàng hết nguyên liệu cô đành phải đi siêu thị mua đồ.

Cầm tờ giấy ghi nguyên liệu trên tay, cô đi lòng vòng mấy lần nhưng vẫn chưa xong. Hình như có người làm rơi đồ, cô chạy lại nhặt lên và bảo:

- Anh gì ơi, anh làm rơi đồ rồi này.

- Thế sao?- Người đó quay lại. Chẳng phải là Anh hùng cứu cô hôm qua sao? Trùng hợp nhỉ?

Cô tránh ánh mắt anh, đưa gói mì trên tay cho anh. Anh hỏi:

- Cô đi đâu đấy?

- Mua nguyên liệu, anh không thấy sao?
- Không, tôi chỉ thấy đồ ăn vặt thôi.- Anh nhìn vào giỏ đồ, cái này gọi là nguyên liệu ư? Bim bim, khoai tây chiên, bông, bánh kẹo... là đồ để chế biến à?
- Đâu có, tôi...- Cô đảo mắt vào giỏ của cô. Cái gì thế này??? Nãy giờ cô lấy toàn đồ ăn vặt là thế nào??
- Tôi mua nhầm.- Cô quay gót bước đi thì anh kéo tay cô lại.
- Để tôi giúp cho.

Cô cười, một nụ cười nhẹ. Quay người lại, khẽ vuốt lọn tóc non trước mặt, cười nói:

- Cảm ơn anh.

Anh hơi khựng người, ngẩng người con gái ấy một chút rồi vượt lên cầm giỏ của cô. Cô thấy anh đi không đợi mình bèn chạy theo nói:

- Chờ chờ tôi đã, tôi cầm giấy nguyên liệu mà.

1 tiếng sau...

- Biết thế tôi không nên để anh giúp.
- Thế nên giờ tôi phải xách đồ cho cô sao?
- Chứ gì.

Anh một mình xách hai túi đồ nặng trĩu còn cô tay không thong thả chơi.

- Nặng.
- Anh là đàn ông, có thể mà nặng.
- Đau tay.

Anh nói cô mới nhớ, anh vì cô bị thương nên cô tiến lại chỗ anh xách hộ anh một túi.

Phịch...

Túi đồ đáp ngay xuống mặt đất.

- Sao mà nặng thế này?
- Tôi bảo rồi mà.

Cô gắng sức xách túi đồ đi theo anh. Vì cô là con gái nhưng không phải “bánh bèo” nên vẫn xách được mỗi tội đi vẫn chậm hơn anh.

Một buổi sáng thanh bình dưới mùa đông lạnh giá của Hà Nội, một cô gái nhỏ nhắn xách túi đồ đi sau lưng một chàng trai có dáng người cao ráo nhưng hơi thanh mảnh. Người khác nhìn vào có thể nghĩ chàng trai đi trước để bảo vệ cô gái phía sau mình, như vậy chẳng phải là một tình yêu giản dị nhưng vẫn thật đẹp sao?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chở anh

Cô đi theo anh nhưng mắt toàn cúi xuống dõi theo bước chân của mình, anh đứng lại thì cô đâm sầm vào tấm lưng cao của anh. Cô xoa mũi thì anh bảo:

- Đến nơi rồi.
- Nhưng đây là nhà tôi mà.
- Tôi biết.

- Ra quán đi, tôi phải mang nguyên liệu ra nữa.
- Tôi mệt.
- Mệt thì kệ anh.- Cô nói lại một cách phũ phàng.
- Cô nợ tôi đấy.

Cô nhớ rồi, cô nợ anh thật. “Thôi thì cho anh ta ăn nhờ một hôm cũng được, coi như bốn cô nương đây có lòng khoan dung.” Cô nghĩ.

- Tôi nhớ, anh không cần nhắc, tôi sẽ anh ăn nhờ một hôm, một hôm thôi đấy.
- Ừ.

Anh dạo bước quanh nhà cô, ấm thật. Nhỏ hơn nhà anh nhưng thoải mái hơn nhiều.

- Nhà tôi hơi nhỏ anh khách sáo nhé.
- Không sao, nhà cô ấm thật.
- Cảm ơn.

Cô cầm túi đồ chạy vào bếp loay hoay một lúc chạy ra hỏi anh:

- Anh muốn ăn gì?
- Mì tôm.
- Thế thôi sao?- Cô ngạc nhiên, đại gia như anh mà ăn mì tôm sao?
- Cô không nấu được à?
- Không phải. Hôm nay tôi sẽ cho anh ăn món tủ của tôi.

Cô buộc tóc 2 bên vai rũ xuống, đeo chiếc tạp dề Hello Kitty quá ư là dễ thương.

Anh khẽ cười. Trong anh liền có cảm giác rất đỗi quen thuộc, anh thấy cảnh này ở đâu rồi nhỉ? Cũng là cô bé nhỏ nhắn buộc tóc 2 bên, đeo chiếc tạp dề Hello Kitty nấu cho anh ăn.

30 phút sau, mãi không thấy đồ ăn anh giục:

- Xong chưa?
- Chờ...chờ một lát, sắp xong rồi.

Anh đợi thêm, một lúc sau cô bê một nồi đồ đỏ đỏ trắng trắng với nụ cười tươi trên môi.

- Xong rồi đây. Giới thiệu với anh đây là món tủ của tôi, món bánh gạo cay.
- Ăn được không?- Anh thấy không mấy đáng tin.
- Tất nhiên, ngon lắm đấy. Hay anh muốn tôi đút cho anh ăn à?- Cô đùa.
- Không cần.

Anh cầm đũa lên ăn một miếng. Wow!! Vị cay cay ngọt ngọt tan trong khoang miệng, những miếng phô mai giòn dai thật tuyệt vời! Có lẽ đây là món ngon nhất anh từng được ăn.

- Sao, ngon chứ?- Thấy anh ngây người cô tự đắc hỏi.
- Ng...ngon...lắm.

Cô đứng lên, đứng một hồi rồi nhảy dựng lên hét, khuôn mặt đầy thích thú.

- Cuối cùng cũng có người khen tôi nấu ngon, cảm ơn anh nha!!!

Anh chỉ im lặng cười mà thôi.

8 giờ tối cô bắt đầu đuổi anh về. Anh nói:

- Tôi ngủ lại được không?

Anh ngủ lại sao???

Cô cúi gằm mặt, hai ngón tay trở dăm dăm vào nhau suy nghĩ. Trong đầu cô giờ là một mớ hỗn độn.

- Đ...được.

- Vậy tôi ngủ đâu.

- Phòng ba tôi.

- Tắm ở đâu?

- Đằng kia.- Cô chỉ tay về phía phòng tắm mà mặt vẫn cúi.

Bây giờ là 11 giờ đêm, cô nằm mãi không ngủ được vì có vị khách không mời mà đến. Bỗng cửa phòng mở ra, cô giật mình tưởng...ma.

Ai ngờ là anh. Anh cầm gối bảo:

- Tôi lạ phòng, tôi sang phòng cô ngủ nhờ.

- A...ai cho anh vào phòng tôi?

- Tôi ngủ nhờ.

- Nh...nhưng đây là phòng con gái mà.

- Ủ.

Anh cứ thế nằm xuống đất mặc kệ cô với trái tim đập liên hồi, khuôn mặt đỏ bừng trong đêm tối.

Kiểu này thì đêm này cô mất ngủ mất thôi!!!!

Sáng mai, mặt trời đã dậy nhưng cô bé của chúng ta vẫn đang ngủ ngon lành với tư thế khá là...kì! Không biết đêm qua tự lúc nào mà cô bị lăn xuống đất hay là bị ai đó kéo xuống thì bây giờ cô đang mặt đối mặt với anh mà ngủ li bì.

Anh dậy trước nhưng không nỡ gọi cô dậy, anh còn nằm cười nhìn cô. Quả là một khuôn mặt đẹp, bầu bình và dễ thương. Anh muốn hôn lên đôi má trắng ngần ấy quá!

Anh giờ tay khẽ vuốt lọn tóc non trước mặt cô thì cô cự mình, mở đôi mắt to tròn ra nhìn anh.

- AHHHHHHHHHHH!!! A...anh muốn làm gì tôi hả?- Cô nhảy dựng lên.

- Tôi có làm gì đâu.

- Thế sao tôi lại ở dưới này?

- Cô lăn xuống đấy.

Cô như nhớ ra chợt đỏ mặt và đuổi anh ra khỏi phòng.

Anh bị đuổi nên đợi cô ở dưới nhà. Cô xuống anh bảo:

- Cô có xe không?

- Có, xe đạp thôi. Anh gọi taxi đi.

- Cô chở tôi.

- Hà? Anh không biết đi?

- Có lẽ vậy.

- Thật là, lên đi thôi chứ.- Cô bật cười rồi leo lên xe chờ anh đi làm. Cái này có vẻ khá là ngược đời, phải là anh chờ cô chứ nhỉ?

Cô đạp xe chờ theo một con người nặng trĩu phía sau, làn gió mùa đông tạt vào mặt cô lạnh buốt. Những chiếc lá rơi là tả xuống mặt đất, những giọt sương mai đang thì nhay nhảy xuống bàn tay ấm áp của đất mẹ.

Đang ngắm vẻ đẹp của buổi sáng mùa đông Hà Nội thì bỗng một bàn tay chạm vào eo cô. Cô giật mình nhưng vẫn giữ vững tay lái, khuôn mặt đỏ ửng nức cho anh chạm.

Eo cô rất thon và ấm nữa. anh lạnh cóng rồi chỉ còn cách này thôi.

Chắc lần sau anh phải chờ cô rồi. Để một cô gái như cô chờ anh thì có hơi. ...

Cô không chịu được nữa liền lên tiếng:

- A..anh đang làm gì vậy??

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Vũ hội đến rồi

Cô hỏi, anh không ngần ngại trả lời:

- Tôi lạnh.

- Lạnh thì anh không có túi áo à?

- Túi áo nhỏ quá.

- Thế anh nghĩ eo tôi rộng lắm chắc?

- Eo cô ấm.

Cô đỏ mặt thắm máng tên chết tiệt đằng sau cô. Rõ ràng là lợi dụng mà.

- Đồ... Biến thái!- Cô mắng.

- Tôi biến thái nhưng đẹp trai.

Anh tự tin thái quá rồi đấy. Đẹp cái nổi gì!?

Cơ mà anh cũng khá là đẹp trai mà? Cô nghĩ khi nhớ lại hình ảnh in sâu trong tâm trí cô.

Cô cứ phiêu lưu trên 9 tầng mây mà không để ý đến đường làm xe bị chệch tay lái.

Nhưng anh bỗng đứng lên, áp sát vào người cô, cầm tay cô giữ lại thẳng bằng.

anh... lạnh quá!

Tìm cô đạp rộn ràng, khi tay chạm tay, anh còn áp sát người vào lưng cô. Anh muốn ám sát cô sao?

- Cô có mắt không vậy?

- Xin lỗi.

- Dừng xe đi.

- Sao?

- Đến rồi.

Cô bây giờ mới nhìn lại cảnh vật, đã đến quán cô rồi này. Nhanh vậy?

Cô định cảm ơn anh đã nhắc thì không thấy người đầu cả, mắt hút cứ như ma vậy.

Cô khẽ rùng mình.

- Anh đẹp trai nào vừa nãy đấy?- Vũ Nhung cười đều.
- Sếp đấy.
- Sếp gì?
- Ở công ty cũ.
- Sao cậu lại chờ anh ta chẳng lẽ hai người...- Nhung che tay cười.
- Cậu chỉ nghĩ được có thể thôi à?
- Đầu óc tôi đơn giản mà.- Nhung làm bộ mặt ngây thơ, vô tội.

Cô tức không đáp lại được, bèn quăng túi xách chạy vào bếp làm bánh để hạ giận. Cái này được coi là giận cá chém thớt nhỉ?

Anh nhìn lại bàn tay mình, eo cô thon thật đấy. Nhớ lại khiến anh cảm thấy tiếc quá, biết thế ôm trọn cô luôn rồi. Bỗng dưng trong anh dâng lên cảm xúc muốn bảo vệ cô, che chở cho cô. Lại thật đấy. Hình như cô đã lỡ bước dần vào cuộc đời anh rồi.

Nhưng anh và cô nào có biết, cô đang bước vào cuộc đời anh một lần nữa.....!!

- Bé Di đâu rồi Nhung?
- Cậu ấy trong bếp ý, bị cưỡng làm việc hay sao ý, chắc tại có chuyện tức giận.- Nhung nói nhỏ.

Tam Thiên thờ dài, đi vào hỏi:

- Bé Di, ai hôm nay lại đi trêu em anh vậy?
- Sếp cũ.
- Sếp à? Thôi bỏ qua đi em, đi chơi với bọn anh không?
- Em không có hứng.
- Đi mà bé Di.- Anh nài nỉ.

Cô quay ra tặng anh một ánh mắt hình viên đạn, anh im luôn tự động bước ra ngoài không nói thêm câu gì cả. Cô thật lợi hại!

- Thiên Di, em có khách kìa.- Thành chán nản gọi cô.

Cô thở phào, chạy ra ngoài.

- Là anh?
- Em không vui sao?
- Không có, em bất ngờ quá.

Anh cười. Cô cảm thấy yên bình quá, nụ cười của anh ấm quá vậy, xua tan cái lạnh của mùa đông.

- Anh tìm em có việc gì không?
- Cứ có việc mới được tìm em sao? Thế thì anh phải tìm nhiều việc để gọi em rồi.
- Anh rảnh không? Mình ra ngoài chơi rồi anh đưa em về nhé?
- Cơ hội hiếm thấy, anh không nỡ từ chối.

Anh cùng cô ra ngoài đi dạo. Thiên thấy thế tức đập bàn một cái:

- Bất công quá! Tôi rú bé Di không đi mà bây giờ em ý còn rú người khác nữa kìa. Trái tim tôi sắp vỡ rồi!

- Đừng lo, đây không phải gu của muội muội nhà mình. Tôi biết mà.

- Cũng đúng, thằng nhóc đó kém tuổi mình 1, 2 tuổi gì đấy, nhìn là biết không phải gu của bé Di.

Dương Vũ Nhung lắc đầu nhìn hai anh phán như thần vậy.

Đi chơi với Lam Từ làm cô mệt như người, cô quyết đánh một giấc thật dài đến sáng mai. Cô nằm mà ngủ mãi không được, mắt cô díp vào rồi nhưng cứ chớp mắt lại cảm thấy khó chịu.

Cô đành dậy ngồi làm công việc lâu nay chưa động đến- Hacker. Bây giờ hack gì đây ta?

A! Hack máy tính của anh. Cô muốn moi hết thông tin của anh.

Ngồi gõ gõ 2 tiếng đồng hồ mới xong. Trời ạ, mặt kháu gì mà dài vậy, tận 30 chữ khó hiểu liền. Cô thấy mình không nên hack vì có hình ảnh làm cô buồn. Đó là ảnh một cô gái có dáng người nhỏ nhắn đang quay lưng về phía máy ảnh. Bóng dáng khá quen nhưng điều quan trọng là bức ảnh ấy làm cô đau!

Chiều hôm sau, vì mệt quá cô ngủ li bì đến tận chiều. Đang say giấc nồng thì có người ấn chuông. Ban đầu ấn nhẹ nhàng, mãi không thấy cô ra tiếng chuông bắt đầu kêu inh ỏi. Cô bừng mình vùng chần dậy, đầu bù tóc rối, quần áo xộc xệch.

Cô mặc áo khoác định mắng người bấm chuông thì khi đi ra chỉ thấy có một bức thư từ công ty The best có đề “Vũ hội mới”. Cô nhớ công ty có nhắc là năm nay sẽ tổ chức vũ hội, cô là nhân viên đã nghỉ cũng được mời sao? Tò mò cô mở thư ra:

“Đêm mai, đêm ngày kia, 3 đêm liên tiếp công ty sẽ tổ chức vũ hội. Hãy vận thật đẹp, thật sang trọng, thật quý phái, thật thanh lịch đến vũ hội. Đến đó bạn sẽ tìm được chàng hoàng tử của mình, không chỉ một mà là nhiều hoàng tử vây quanh bạn, hãy lựa chọn thật kĩ, có thể một trong những người đó sẽ là người theo bạn đến cuối cuộc đời... Có mặt lúc 8 giờ tối mai... Chúc bạn có đêm dạ hội thật vui vẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Vũ hội (1)

Cả sảnh của công ty chật ních người, người váy trắng, người váy đen rất sang trọng và cuốn hút bỗng nhiên nổi bật bởi một cô gái dễ thương. Cô đơn giản chỉ nghĩ vũ hội này là một nơi vui chơi tâm thương và đương nhiên cô cũng chỉ ăn mặc giản dị với váy trắng muốt cúp ngực dài gần đầu gối cùng với mái tóc đen xòa tự nhiên, cách trang điểm nhẹ nhàng nhưng cô vẫn rất cuốn hút bởi vẻ ngoài dễ thương đến “tan chảy”. Váy cúp ngực giúp cô khoe được đôi chân dài thon thả, trắng ngần, lối trang điểm tôn lên vẻ đẹp tự nhiên của cô. Dù không quyến rũ nhưng không ai bảo cô xấu. Mỗi bước vào sảnh, đã bị bao ánh mắt đổ dồn vào mình làm cô mất tự nhiên, ngại ngùng. Cô ghét nơi đông người, ghét ồn ào. Bước thêm vài bước nữa, có một nhóm cô gái đeo mặt nạ ăn mặc đen từ đầu đến chân giống như thần chết cầm lưỡi hái đi tìm sinh mạng, mịa mai cô:

- Cái con bé nhà quê này ở đâu ra vậy, vũ hội chứ chẳng chơi.

Dù sao cô cũng là con gái, điều đó cũng ảnh hưởng rất lớn tới cô. Cô cố tình bỏ ngoài tai những lời nói đó, đi tiếp vào phòng nhưng những con người ở vũ hội vẫn không tha cho cô, vài người cố tình ngáng chân cô, may là cô tránh được. Cô cúi gầm mặt để tránh những ánh mắt cay độc và khinh bỉ kia soi đến cô. Một đôi chân dài chìa ra, ngáng đường cô, không để ý cô bị vấp phải vì cô đi giày cao gót mà.

Rầm!!!- Cô ngã xõng xõai trên nền đất lạnh, đầu gối va đập mạnh vào nền nên bị tím bầm, cô lại va phải bàn tiệc nên bị đồ ăn bắn hết lên người. Những ly rượu vang đổ thùm trên người cô, những mảnh thủy tinh có ý đâm vào bàn tay cô, những món sơn hào hải vị đổ rạp lên thân hình mỏng manh của cô. Nhìn đến mà đáng thương! Những người xung quanh bắt đầu cười phá lên, chỉ trỏ vào cô, cô muốn độn thổ mất thôi. Khóe mắt cay cay, ý chí cô bảo “Không được khóc, kỷ lục 10 năm không rơi giọt lệ nào của mày bỗng vỡ tan chỉ vì một cái vũ hội thôi sao? Không đáng đâu. Đứng dậy nào, Thiên Di!”. Cô nuốt nước mắt vào trong, bàn tay thấm máu phui đỏ trên người và chỉnh lại mái tóc rối bời lúc này. Cô đứng dậy, đôi chân khập khểnh bước. Vuốt lại vài lọn tóc phát phơ trước mặt, cô cười nhạt, đôi mắt khiến người khác không muốn lại gần:

- Mấy người vui lắm nhì? Ắn hiếp người khác vui lắm nhì? Làm nữa đi, LÀM LẠI XEM NÀO?- Cuối câu cô hét.

Cả căn phòng lặng im, không tiếng cười, không tiếng bước chân. Cô nhếch miệng rồi cầm đôi giày bỏ đi. Cô đi đến đâu họ tránh ra đến đấy, bộ váy

trắng giờ đã nhuộm đỏ, mái tóc mượt giờ đã rối tung, đôi mắt to tròn giờ lạnh lùng. Cô bước đều từng bước, một bàn tay lạnh ngắt bỗng kéo cô đi trong sự ngạc nhiên của mọi người. Cô im lặng mặc người ta kéo đi. Người ấy bỗng dừng lại, mở cửa kéo cô vào. Người ấy nâng cằm cô lên với khuôn mặt khó chịu. A, là Trần Mặc. Anh nâng cằm cô, ngó một lúc mới bỏ ra, lắc đầu nói:

- Cô... thật không biết tự chăm sóc bản thân sao?

- Có liên quan đến anh không?- Cô hồ hững trả lời.

- Ngồi đi.- Anh kéo cô ngồi vào một chiếc ghế màu vàng đã ngả màu.

Trước mặt cô là một bàn trang điểm khá cũ, lớp bụi dày trên mặt bàn nhưng đồ mỹ phẩm thì mới tinh, toàn là đồ cho nữ. Anh lấy dây buộc lỏng tóc cô ra sau, cầm thuốc sát trùng bôi vào những vết thương trên tay cô, chấn cô. Anh làm nhẹ nhàng, không làm cô đau, cô ngược nhìn anh, chăm chú ngắm khuôn mặt không tí vết của anh. Anh rất đẹp trai. Nhìn kĩ mới thấy anh không lạnh lùng, mà anh lại khá dịu dàng. Là tổng giám đốc của công ty lớn nhưng anh trông trẻ và rất thư sinh, không phải kiểu đàn ông mạnh mẽ như mọi người ao ước. Không cần mọi người biết gì, cô chỉ biết cô...yêu anh!

- Cô ngắm tôi chưa đủ sao?

- Anh bảo anh đẹp trai cho lắm vào.- Cô mạnh miệng nói khiến tay anh khẽ dừng, anh ho khụ khụ vài cái rồi ném bông vào tay cô nói: “ Cô tự làm đi.”

Cô không biết gì, ngây ngốc nhìn anh ho, cứ tưởng anh bị ốm nên đành tự làm. Sau ánh đèn vàng nhấp nhোang nơi anh đứng trong căn phòng, khuôn mặt hoàn mỹ khẽ cười, nhờ ánh đèn mà che bớt được phần ửng hồng trên mặt anh.

Hí hoáy một lúc cô mới bôi xong, anh bước lại rồi cầm hộp kem nền thoa đều lên làn da mịn màng của cô. Anh làm rất chuyên nghiệp có khi giỏi hơn cô, nhìn anh như một thợ trang điểm nổi tiếng vậy. Cô ngạc nhiên hỏi:

- Anh biết trang điểm sao? Anh trang điểm giỏi tới vậy à?

- Ngày trước tôi đã từng đi làm trang điểm thuê với ước muốn, khi gặp lại được người tôi yêu, tôi mong sẽ được trang điểm lên khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy.- Đáy mắt anh ánh lên ý cười.

Cô thấy cô gái ấy thật may mắn, cô muốn trở thành người mà anh yêu. Tâm hồn cô treo lơ lửng trên chín tầng mây may nhờ anh kéo xuống được, không cô cứ lang lang mãi thôi.” Xong rồi đấy.”- Anh nói nhẹ. Vì là vũ hội anh lấy một chiếc mặt nạ màu bạch kim trộn xanh rêu chỉ che nửa mặt đeo cho cô, chọn cho cô một bộ váy màu xanh lam dịu mát cúp ngực, mái tóc được làm xoăn nhẹ và tết cách điệu xoắn ngang lưng. Nhìn cô thật khiến người ta say mê.

Nàng bước ra, kiều sa và lộng lẫy, mọi con mắt đổ dồn lên người nàng, ai nấy đều tò mò về khuôn mặt sau chiếc mặt nạ tinh xảo kia, nàng nổi bật giữa đám đông, nàng xinh đẹp giữa đám đông, nàng như cô công chúa mỹ miều bước ra từ truyện cổ tích. Bên cạnh nàng còn có chàng- chàng hoàng tử tuần tú nhất đêm nay. Chàng sang trọng trong bộ vest trắng, áo sơ mi đen cổ điển nhưng không giấu được vẻ lịch lãm và đào hoa vốn có của chàng. Hai người như một cặp trời sinh, giống như định mệnh cho họ gặp nhau vậy. Mọi người đổ dồn về trung tâm của phòng ngắm công chúa và hoàng tử kiều vũ, mọi người đều dừng lại, chỉ mình họ, chỉ mình họ nhảy trên sàn của riêng họ. Nàng cầm tay chàng, tay kia đặt lên vai chàng. Chàng ôm eo nàng tay kia nắm chặt tay nàng. Hai người kiều vũ dưới ánh đèn lung linh của vũ hội, trong sự trầm trồ của người xem. Ánh đèn hắt lên khiến khuôn mặt họ như một tác phẩm nghệ thuật nổi tiếng của thế giới.

Anh khẽ nói nhỏ vào tai cô:

- Đêm nay, em là công chúa của mình tôi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Vũ hội (2)

Sáng sớm hôm nay Thiên Di dậy rất sớm, niềm hạnh phúc trong cô đang chớm nở. Đến quán, mọi thứ trở nên hiu quạnh lạnh lẽo. Nhưng Trương Thiên Di không bận tâm, cô dọn dẹp rồi làm bánh trước khi mọi người đến. Nhân viên quán đến nhìn thấy Thiên Di làm việc hăng hái hơn thường ngày rất nhiều bèn lấy làm lạ, ai nấy đều trở mắt nhìn cô gái đang làm việc kia.

- Hôm nay có bão à?- Ngôn Ngữ Thành đùa một câu.

- Không, hôm nay trời trong xanh mà.- Trương Thiên Di quay ra cười ngọt lịm.

- Hôm nay bão cấp 10 rồi.

Không thấy Thiên Di trả lời nên không ai trêu nữa, sợ lát sau cô nổi giận thì không ai chịu được đâu. Khách ra vào như bình thường nhưng điểm lạ là ở Thiên Di. Nhìn nhân viên bình thường, còn nhìn khách mặt cười tươi nhưng ánh mắt lộ rõ sự thờ ơ vô cảm. Trương Thiên Di hằng ngày vui tươi năng động lắm mà?!

- Thiên Di à, hôm nay em có sao không đấy?- Ngôn Ngữ Thành không khỏi lo lắng cho “em gái”. “Em có làm sao đâu.”- Thiên Di đáp lại.

- Vậy thì tốt.

Thời gian cứ thế trôi, đến lúc về nụ cười của cô như tắt hẳn thay vào đó là khuôn mặt bình thản lạ thường. Sau một ngày à không, sau một đêm mà cô thay đổi nhiều đến vậy hay đây mới chính là con người thật của cô? Khó hiểu thật.

Chia tay quán cô khoác áo ra về, đi trên con đường trải đầy lá rụng tạo thành những tiếng xào xạc vui tai. Mặt cô không lộ bất cứ biểu cảm nào. Về đến nhà, tiếng cọt kẹt của cửa gỗ vang lên, tiếng bước chân vang vọng cả một không gian vắng lặng. Bật đèn rồi chui tọt vào phòng, nằm lên chiếc giường êm ái cô cảm thấy thiếu thứ gì đó. Hình như sai rồi, phải là thiếu ai đó mới đúng. Hồi nhỏ cô không cảm thấy bất cứ thứ gì trong nhà ngoài tình thương, nhưng càng lớn lên khi ở nhà cô đều có cảm giác thiếu một ai đó, thiếu một thành viên trong gia đình mà cô không được biết đến. Không phải mẹ, không phải ba, cũng không phải chị An. Vậy còn thành viên nào nữa trong gia đình này sao? Cô khá là tò mò rồi đấy.

Đồng hồ điểm đúng 8h, cô vận trên người bộ váy màu đỏ rượu hai lớp, lớp trong ôm sát lấy cơ thể cô, phần váy chỉ dài đến ngang đùi. Lớp ngoài kéo dài từ phần eo đến quá gót chân màu đỏ xuyên thấu. Mái tóc gọn sóng hất sang một bên, điểm thêm chiếc mặt nạ lông vũ đỏ nửa mặt càng làm cô thêm quyến rũ. Đôi giày cao gót màu đỏ đỏ đầy trang trọng. Khuôn mặt trang điểm đúng kiểu một tiểu thư sang chảnh, mắt kẻ mascara, đôi môi đỏ gợi cảm. Giờ thì cô yên tâm đi đến vũ hội mà không bị ai soi mói rồi.

Thiên Di đến đúng lúc vũ hội bắt đầu. Trên bục kia là Trần Mặc đang phát biểu vài lời, cô cũng chẳng có hứng thú nghe, cô ra quầy rượu, cầm lấy một ly rượu vang đỏ rồi uống một chút. Cầm trên tay ly rượu, cô đi xung quanh vũ hội tìm một nơi vắng vẻ để hóng mát.

May là đằng sau vũ hội có một nơi khá là vắng vẻ, Thiên Di ngồi lên thảm cỏ xanh mướt, đôi mắt có chút đượm buồn. Ánh đèn nhấp nháy hắt lên khuôn mặt cô làm cô thật đẹp, nhìn kĩ cô rất xinh đấy chứ? Đôi mắt đen to tròn, lông mi dài, sống mũi cao, đôi môi anh đào cuốn hút cùng làn da mịn trắng không tì vết. Cô mang vẻ đẹp vừa trong sáng vừa gợi cảm.

- Có chuyện gì buồn sao?

Trần Mặc từ lúc nào đã ngồi cạnh cô, tay cũng cầm ly rượu vang. Cô thoáng ngạc nhiên, nhưng vẫn bình tĩnh nói:

- Không sao cả.

- Vậy sao? Tôi trông em có vẻ buồn.

Cô không trả lời, chỉ ngồi ngắm phong cảnh lung linh lúc này. Những làn gió mát đùa nghịch trên làn da cô. Bỗng tiếng nhạc du dương nổi lên, cô chỉ biết đứng đưa và lắng nghe theo nhạc. Trần Mặc đứng lên đi đến trước mặt cô hỏi:

- Muốn nhảy không?

- Tôi không biết nhảy.

À, cô đang nói dối phải không?

- Tôi qua không phải em nhảy rất đẹp sao?

- Tôi chỉ bước theo anh thôi.

Không phải cô không muốn nhảy với anh chỉ là không có hứng mà thôi.

- Nếu không biết thì để tôi dạy em nhảy.

Cô không muốn dây dưa thêm nữa đành đứng lên mặc cho anh hướng dẫn. Trần Mặc lấy tay cô để lên vai mình tay anh giữ lấy eo cô. Hai người bước chậm rãi, chậm rãi theo nhịp. Thiên Di vì thế mà cảm thấy phấn chấn hơn, rất thoải mái mà nhẹ nhàng. Cô khẽ mỉm cười:

- Cảm ơn anh Trần Mặc.

Anh mặc dù không rõ cô đang cảm ơn mình vì cái gì nhưng vẫn nói: “Không có gì.”

Nhạc tắt, anh cùng cô ngồi xuống thảm cỏ, hai người im lặng làm không khí thêm ngọt ngào. Cô không chịu được lên tiếng: “Anh không vào trong sao?”

Trần Mặc cười: “Không thích nơi ồn ào.”

Không gian tiếp tục rơi vào trạng thái im lặng, lần này là anh nói:

- Em đói không?
- Cũng...một chút.
- Vào trong ăn một lát đi, không em không đủ sức đi về đâu.
- Nếu lát nữa tôi một quá ngất đi thì vẫn có anh đưa tôi về mà.- Cô nghiêng đầu chớp chớp đôi mắt nhìn anh.

Anh chỉ thầm cười rồi cốc nhẹ một cái vào đầu cô. Anh nắm tay cô đứng lên, đôi tay ấm áp cho cô cảm giác an toàn kì lạ, tưởng rằng cô có thể đặt hết niềm tin vào người này. Anh kéo cô đứng dậy, quay mặt nhìn cô, đáy mắt sâu thẳm có chút vui, đôi môi mỏng khẽ nói:

“Đêm mai, vẫn ở chỗ này, tôi đợi em”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Vũ hội (3)

Làm như lời anh bảo, cô đợi anh ở nơi đây. Tim cô đập thình thịch, đôi má hây hây đỏ dần lên. Cứ nghĩ đến lúc anh ra đây thôi là sự hồi hộp ngày càng tăng.

Hôm nay cô chỉ mặc một bộ váy Valentino màu xanh lơ nhẹ nhàng, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng điểm nhấn là đôi môi căng tròn đỏ mọng của cô. Đây là đêm cuối cùng nên cô muốn nhẹ nhàng một chút và không quá cầu kì.

Thiên Di ngồi đợi trên bãi cỏ xanh mượt nhưng đã qua 15 phút kể từ lúc vũ hội bắt đầu mà anh vẫn chưa đến. Không sao, cô đợi được.

30 phút...

45 phút...

1 tiếng ...

1 tiếng đồng hồ đã trôi qua mà anh vẫn chưa đến. Cô thầm cười nhạt, chắc câu” tôi đợi em” chỉ là nói đùa. Anh bảo đợi cô nhưng sao lại bắt cô chờ đợi lâu đến thế này? Cô dựa người vào bức tường trắng lạnh toát, ánh mắt nhìn về một phía xa xăm.

Trần Mặc bỏ mặc Thiên Di? Thật ra anh bị vướng vào cuộc mời gọi chúc mừng của mấy người bạn mà thôi. Anh đang rất sốt ruột đây, anh để cô đợi lâu quá rồi. Trần Mặc định chạy đến chỗ cô nhưng một cô gái đeo mặt nạ màu đỏ đã ngăn anh lại.

- Trần Mặc, anh đi đâu vậy? Uống với em một ly.- Giọng cô ta nồng nịu.

- Cô là ai?- Ánh mắt anh dò xét, co vẻ hồ hững làm cô ta hơi thất vọng.

- Em là người yêu anh mà. Anh không nhận ra sao?- Cô nàng tiếp tục diễn trò.

- Người yêu tôi?- Anh cố nhớ nhưng không nhớ được mặt cô ta, giọng nói cũng khá quen. Mà người yêu anh sao? Cô ta uống nhầm thuốc à?

Anh không muốn dây dưa gì với cô ta, quay lưng bỏ đi thì bất chợt cô ta lao vào ôm anh. Anh bị bất ngờ nên hơi dừng lại một chút. Bây giờ thì anh mới để ý, cô một cô gái mặc váy màu xanh lơ phía kia đang nhìn anh... với một đôi mắt buồn. Nhìn bóng dáng cô ấy quay lưng bước đi, anh chỉ muốn chạy lại ôm cô vào lòng. Anh hất tay cô gái kia ra, tặng cho cô ta một ánh mắt sắc lạnh rồi chạy đi tìm cô gái của anh.

Cô gái thăm mắng Trần Mặc và khá tức giận.

Trần Mặc chạy khắp nơi tìm Thiên Di, một bóng dáng của cô cũng không có. Anh biết tìm cô ở đâu đây?

Thiên Di lang thang một mình trên con đường vắng vẻ, cô đi chân trần, trên tay cầm một đôi cao gót màu đen. Cô cứ nghĩ anh sẽ đi tìm cô nhưng hình như cô đã lầm, anh sẽ không bao giờ đi tìm cô đâu, cô lại suy nghĩ lung tung nữa rồi. Cô tự tặng cho mình một nụ cười khinh bỉ. Có gì đâu, chỉ là cô đơn phương người ta thôi mà. Nhìn người ấy thôi cô cũng vui rồi, cô không cần được đáp lại tình yêu đơn phương ngốc nghếch này đâu.

Một dòng suy nghĩ mông lung tuôn trào trong đầu cô, chợt một cảm giác đau nhói dưới lòng bàn chân truyền đến đỉnh đầu. Khẽ cúi mình cô thấy một vết máu dài chảy từ lòng bàn chân cô, cô bị thủy tinh đâm vào chân mất rồi! Cô bước đi tập tễnh, máu ngày càng chảy nhiều. Nếu để lâu quá cô sẽ bị nhiễm trùng. Cô cố đi tiếp đến nhà thuốc gần đây để mua băng sát trùng.

Đang đi thì bỗng một đám thanh niên xuất hiện. Mấy người đây chừng khoảng 25 tuổi, trên người bọn chúng là những bộ quần áo bụi bặm còn đồ, ánh

đèn đường chỉ hắt lên nửa mặt bọn chúng làm cô không rõ được mặt của chúng. Bọn chúng chặn cô lại, với cái giọng đều đặn:

- Cô em đi một mình sao?

Cô không để ý có tình lướt qua chúng. Nhưng chúng cũng không tha cho cô.

- Ấy ấy cô em, làm gì mà vội thế?

- Tránh ra.- Cô nói giọng trầm trầm.

Tên đầu đàn bước lên nắm lấy cằm cô, ngắm nghía khuôn mặt thanh tú được tôn lên bởi ánh đèn điện mờ ảo xung quanh. “Ồ lại chơi với bọn này một lát, đừng lo tụi anh sẽ chăm sóc cho em thật cẩn thận.”, tiếp đó là những tràng cười khà ồ ghê rộn vang lên. Cô nôi da ga, cảm thấy thật khinh bỉ chúng. Dù sao cũng là đai đen Karate và Taekwondo, cứ xông lên trước đã.

- Đụng nhầm người rồi.- Cô cười nhạt. Sau đó cô nhấc chiếc váy dài đá cho mỗi người một cú, đá xong cô mới nhớ ra cô bị thương đánh nhiều có thể làm rộng vết thương.

“Chết tiệt!” Cô thầm chửi. Thôi thì, 36 kế, chạy là thượng sách!! Cô cầm giày cầm váy chạy thực mạng, được cái là cô chạy rất nhanh vì dáng người nhỏ nhắn và học võ nhiều. Nhưng đang chạy thì vết thương của cô lại chảy máu nhiều hơn, và nó cũng quá đau làm cô phải dừng lại. Bọn chúng đuổi gần đến nơi, cô cố lết từng bước, đang đi thì bỗng một bàn tay kéo cô vào làm người cô mất thăng bằng mà ngã vào lòng ngực ấm áp của người đó.

Lúc này, không biết là ai nhưng tim cô đang đập rất nhanh và mặt cũng rất đỏ. Cô cũng có thể nghe được nhịp tim và thở hổn hển của người đó. Thiên Di cảm nhận được sự an toàn kì lạ khi dựa vào người đó, cô mỉm cười rồi nhắm mắt, người mềm nhũn dựa vào bờ ngực ấy mặc cho người ấy đang cố ôm thân hình bé nhỏ của Thiên Di thật chặt.

Đột một lúc người ấy mới cất giọng, một giọng nói quen thuộc:” Thiên Di, em không sao chứ?”, cô chỉ khẽ lắc đầu, ai mà ngờ được anh lại tìm được cô, còn cứu cô nữa. Trần Mặc thả cô ra rồi dắt cô đi nhưng cô vừa bước một bước thì cô liền ngồi thụp xuống, mặt cô tái đi vì mất máu. Trần Mặc mặt rất điềm tĩnh đỡ cô dậy nhưng trong lòng thì như lửa đốt, vừa nãy ah nhìn thấy cô bị bọn côn đồ làm loạn kia đuổi theo, nếu như anh không đến kịp không biết cô sẽ bị bọn chúng làm gì nữa, anh không dám tưởng tượng đến. Trần Mặc lôi từ trong người ra một túi thuốc sát trùng, Thiên Di cũng bất ngờ. Anh nhẹ nhàng sát trùng cho cô, thỉnh thoảng cũng hỏi cô “có đau không?” làm tim cô ấm hẳn lên. Cô chỉ lặng lẽ quan sát động tác và khuôn mặt được chạm khắc tinh xảo của anh. Anh cúi người xuống bảo”Lên đi” Thiên Di khá lưỡng lự, anh cũng được sao? Tiếp đó anh “đe dọa” cô làm cô phải leo lên lưng anh.

Anh công cô được một lúc đặt cô ngồi lên một tảng đá ở gần vũ hội.

- Sao em lại bỏ đi?

- Tại vì anh đang...ừm, đang bên người yêu mình.

- Ai bảo đấy là người yêu tôi?

Cô trở mắt nhìn anh, đôi mắt đen thẳm của anh cương quyết. Anh đứng lên đi đến trước mặt cô, khẽ nói, đôi môi nở nụ cười dịu dàng:” Lần sau đừng đi lung tung nữa nhé, tôi lo đấy.” Tim gan cô mềm nhũn, chỉ biết ngồi đấy nhìn anh đang tiến lại gần cô. Trần Mặc đưa một tay lên khuôn mặt cô, cúi người xuống khẽ chạm vào đôi môi anh đào đỏ ửng. Nụ hôn nhẹ nhàng. Nhưng, ngọt quá! Thiên Di nhắm mắt lại.

Phía sau là những tràng pháo hoa của vũ hội, nó đẹp lắm, sáng lấp lánh giữa bầu trời đêm, nó đặc biệt lắm! Cũng giống như cô vậy, cũng giống như nụ hôn này...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh Khiến Anh Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.